

KOMMUNISTISK POLITIK

200.000 til markering imod fredagens højrerabiate terror. Rådhuspladsen i Oslo 25. juli 2011. Foto: Trygve Lie/Flickr.

FRI FOR NAZISME - EN MENNESKERET

Nr. 15

15. årg.

2011

29. juli

-

19. august

Støttepris 20 kr.

TEMA: Naziterror i Norge

- Forbyd nazi s. 2 • Reaktionens medieimperium s. 3 •
Den hvide tempelridders massakre s. 4 • En klassisk Al-Qaeda... s. 6 •
Vægtdiskrimination s. 8 • Vindmøller og klitplantager s. 9 •
Jobcentre drukner i regler s. 10 • Tour de Mariiibo s. 11 •
Rejsebrev fra det revolutionære Tunesien s. 12 • Hilsen til PCOT's kongres s. 15 •
Revolutionens problemer i Latin Amerika s. 16 • Imperium i forfald s. 18 •
Revolutionært Sommertræf s. 21 • Debat s. 22 • Sult og tørke i Somalia s. 23 •
Israel har kapret fransk skib til Gaza i internationalt farvand s. 24

Forbyd nazi

KOMMUNISTISK POLITIK

Så fik Norge sin tragiske terrorsag. Chokket over de frygtelige hændelser har dårligt nok lagt sig.

I dette rolige hjørne af verden, hvor alt tilsyneladende ånder ro og fred, har den højreekstremistiske bevægelse erklæret en *nødvendig* krig mod islam og kommunisme. Krigserklæringen udmøntedes i en bombe i regeringskvartret i Oslo og en massakre på arbejderpartiets ungdoms (AUF) sommerlejr på Utøya.

Det socialdemokratiske Skandinavien – domineret gennem mere end et halvt århundrede – er i store dele af verden opfattet som socialistiske samfund har fået sin egen Colombine – om end i tifold. Colombine er blevet efterfulgt af masser højreekstremistisk terror, som har ramt uskyldige skolebørn i USA og Tyskland, aborttilhængere, progressive med mange, mange flere.

Nu hvor chokket er ved at aftage, - hvor det norske folk er på vej til at komme sig over sorgen og medfølelsen fra andre nationers folkeslag har fundet toppen, rejser der sig et hav af spørgsmål, som for manges vedkommende naturligt må følges op med krav.

Til en start kan det fastslås, at imperialismen ikke fik legitimeret deres nordafrikanske krig – endsige Afghanistan, Irak, Palæstina eller et påskud til et angreb på Syrien. I fredags nærmest savlede kommentatorer og terror eksperter over, at Gaddafi eller Al Qaida stod bag. Skuffelsen i deres ansigter var som mejslet ud i sten, da de efterfølgende fandt ud af, at det var en indre fjende – næret ved nationens eget bryst, der var den ansvarlige.

Den 32-årige Anders Behring Breivik har sværmet for og med højrebewægelser i mange år. Han er ikke, som hans forsvarer og nogle bladsmørere plæderer sindssyg; men en kynisk og kold beregnende nazist, der i årevis har forberedt terrorhandlingen – på baggrund af et 1.500 siders langt manifest, som blandt andet bygger på et 60 års langt perspektiv, hvorefter verden angiveligt vil forstå krigserklæringens nødvendighed.

Det er afgørende at forstå, at denne mand ikke er alene. På et tidspunkt var politiet af den opfattelse, at der

muligvis var en eller flere involveret i terroren. Det er ligeså fejlagtigt. Der fokuseres på selve handlingen – i stedet for det centrale: Den højreekstremistiske bevægelse. Denne bevægelse beskyttes og næres af kapitalen, der både tåler og holder af den. Den kan blive nødvendig, når kræfterne for sociale revolutioner bliver for stærke. Mussolini og Hitler blev begge båret til magten af kapitalens 'demokrater', fordi kommunisterne var blevet for stærke.

Breiviks ligesindede eksisterer i dag i alle imperialistiske lande. København har haft vores Søllerødgadesag, hvor en ung trotskist – og far – blev dræbt af en brevbombe. Svenskerne har oplevet skudattentater mod indvandrere i Malmø. Tyskland har haft bunkevis af nazi-terror med såvel indvandrere, progressive og almindelige indbyggere.

Politiet og efterretningsvæsenet har fuldstændig styr på dem. I samtlige lande er det en offentlig hemmelighed, at fodboldklubber har deres fraktioner i fanklubber, hvor højreekstremer organisationer rekrutterer fra. Der er totalt styr på tingene – som får lov til at yngle – til tider med fascistoide myndigheds assistance.

Hvis der er noget, der er sindssygt i denne sag, så er det efterretningsvæsenets bortforklaringer.

Vi vil slutte med et citat fra vores norske broder organisations Kondolencehilsen til AUF:

Denne fascistiske terrorhandling er rettet mod os alle. Den er rettet mod vores demokratiske rettigheder til at diskutere og organisere os, og den er i særdeleshed rettet mod en politisk aktiv, antiracistisk og progressiv ungdom.

Dette er rettigheder som ingen terrorister, ingen fascister og racister, skal få taget i fra os. Vi er glade for at AUF gør det klart at gerningsmandens forsæt om at tvinge AUF eller andre – med masseorderens ord: "kulturmarxister" – til tavshed, aldrig vil lykkedes.

Når det værste chok er overvundet, håber vi at AUF støtter kravet om at forbyde alle nazistiske og fascistiske organisationer, som Norge gennem FN-konventioner er forpligtet til. ML-gruppen Revolusjon

Redaktionen 26. juli 2011

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (12-13 nr.) 375 kr.
År (25 nr.) 675 kr.

Institutioner
1 år 940 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 12.08.11

Reaktionens medieimperium

Et slagsmål mellem forbrydere bringer somme tider noget godt med sig. I hvert fald er der de senere uger i slagsmålet mellem parlamentarikere og sladderpressen og ledende politifolk i London kommet det gode ud af tumulsten at nogle af kapitalismens demokratiske magtmekanismer er blevet afklædt.

De såkaldt frie og uafhængige medier der har brystet sig af aldrig at ville gå af vejen for at bringe en god historie, har brugt store ressourcer på at pleje tæt social omgang med parlamentarikere, der til gengæld ændrede lovgivningen og dermed sikrede at Rupert Murdoch fik frie hænder til at opbygge sit medie monopol News Corporation. Politiet, der påstår at de behandler alle folk lige, vente det blinde øje til sladderpressens kriminelle aflytninger.

Tidligere journalister ved Murdoch blev ansat som medierådgivere for politikere, tidligere politifolk fik job som kommentatorer ved aviserne. Eksemplerne på nepotisme og bestikkelse og andre lovovertrædelser i alle indstandser er mangfoldninge og gennemgribende.

Alt båret frem af en enighed om at fremme den liberalistiske politiske dagsorden om al magt til kapitalen.

Nu er disse afsløringer sådan set ikke nogen hemmelighed, så sent som i februar 2010 i insider bogen *Where power lies*, afslørede Lance Price den tidlige medarbejder for Blair, hvordan bestemte medier har støttet bestemte politikere. Ikke mindst fra Margaret Thatcher og Murdoch gik hånd i hånd i britisk politik. Men i særdeleshed hvordan Tony Blair samstemte optakten til Irak krigen direkte med Murdoch med flere ugentlige telefon samtaler. News Corporations aviser var de mest ivrige krigspropagandister og Blairs stærkeste støtter. Ligesom Murdochs amerikanske medier i Fox News var de mest krigsbegeistrede støtte til republikanerne og George Bush.

Sladder pressens styrke og politiske funktion er at kunne sætte den offentlige politiske dagsorden for en time

eller somme tider mere. I valgkampe at kunne sætte en smædekampagne i gang imod politikere eller at give positiv omtale, det eneste der kræves er en hvis volumen, der skal altså sælges aviser. Og til det formål skal der kød på bordet, ægteskabsskandaler, mord, katastrofer eller bedst: unge piger der bliver bortført og dræbt. Denne formel for at sælge aviser til et stort nok publikum ente til sidst med at tage livet af en Rupert Murdochs største aktiver, søndagsavisen News of the World.

dochs medieimperium stod overfor at købe BskyB den største betalings tvkanal i England, startede slagsmålet mellem forbryderne om hvem der skulle tage skylden. Det var ikke kun kongelige og kendte der var afluret af en enkelt ansat uden andre vidste det. Ulovlige aflytninger og privatdetektiver havde været en del af sladderpressens standard værktøjskasse og alle vidste det, og det var gået ud over familier til dræbte soldater og bombe ofre i Londons Metro osv. osv..

Støt Kommunistisk Politik

*Hold Netavisen på nettet
Giv et bidrag
Benyt vedlagte girokort
Giro 1-663-4271*

For at få mest muligt ud af netop en historie om en ung pige der var forsvundet i 2002, hakkede avisen sig ind på pigens mobil telefon og slettede forældrenes beskeder. Det gav både forældre og politiet falske forhåbninger og at pigens kunne findes i live.

Ulovlig aflytning og andre illegale metoder til at snage i folks privatliv har været mere eller mindre tolereret så længe det handlede om det rige jetset, kongelige, kendte skuespillere eller politikere. Politiet undersøgte anklager mod News of the World om aflytning 2005–2007, men lukkede sagen med konklusion at det kun var kongehuset og kendte det var gået ud over, en enkelt ansat fik eneansvaret, og hans redaktør Andy Coulson trak sig, og blev ansat som den kommende premierminister David Camerons medierådgiver. Politiets efterforsker fik efterfølgende job hos Murdoch.

Først da det fulde omfang af aflytningsskandalen blev afdækket af avisen The Guardian lige op til at Mur-

I mere end fire årtier har Murdochs medieimperium været en vigtig del af britisk, siden 80erne har det været et af verdens største nyhedsmonopoler. Hans aviser og tv-nyhedsudsendelser har holdt hånden over de politikere som de fik støtte af, og har til gengæld med alle midler angrebet og tilsmudset politikere der ikke støttede Murdochs interesser og været forrest i kampagner mod immigranter og arbejderorganisationer. Var der ingen rigtig historier blev den opfundet.

De bagved liggende årsager til at skandalen om ulovlige aflytninger har kunnet få et af verdens største medie imperier til at ryste i fundamentet, er at det hele det liberalistiske projekt også er kørt fast i økonomisk krise og kørt fast i krigene i Afghanistan og Irak. Købet af tvkanalen BskyB skulle havde redet økonomien for Murdochs store tab på andre fejlsatsninger, men storaktionærerne der i blandt den saudiarabiske prins og milliardær Alwaleed bin Talal, udtrykker deres fulde tillid til at reaktionens og liberalisternes ynglings propagandamaskine News Corporation vil fortsætte.

Skulle det gå galt er andre på spring til at tage over, medier og propaganda spiller en nøglerolle i kontrollen over demokratiet.

Bemærk at vi har vedlagt et girokort til dette sommernummer af Kommunistisk Politik. Vores arbejde er båret af frivillige kræfter, men udgivelser på tryk og på Internettet koster penge og vi er afhængige af læsernes økonomiske støtte.

Den hvide tempelridders massakre

Af E. Holemast, Revolusjon

Norge var den 22. juli 2011 åsted for den værste terroraktion i Norden siden anden verdenskrig, måske den mest systematiske nedslagtning af unge mennesker i nyere historie

Dødstallene kryber nu op mod 100, hvoraf mindst 85 er unge som deltog på Arbejderpartiets Ungdomsforbunds/AUF's sommerlejr.

Nu ved vi at det slet ikke var fanatiske islamister, men den blonde, konservative vestegnsdreng, iværksætter, frimurer og tidligere Fremskridtsparti-medlem Anders Behring Breivik (32) som stod bag både bomben i Oslo og massakren på 85 unge AUF'ere på Utøya. En udåd han nu har tilstået.

Selv om det skulle vise sig at han har gennemført ugerningen på egen hånd eller med få medhjælpere, er Anders Behring Breivik ikke et enligt og tilfældigt udskud. Udåden har været nøje planlagt over tid, og hverken ideerne eller metoderne har Behring Breivik udtænkt selv. Inspirationen har han åbenbart hentet fra en række blodige aktioner udført af kristen-fascistiske terrorgrupper i USA, aktioner rettet mod alt fra føderale bygninger til abortklinikker, og skolemassakrer udført af enkeltpersoner.

Islamofobi og fascisme

Stadig mere dokumentation underbygger at han har været en del af et ekstremt reaktionært og islamofobisk miljø som har internettet generelt og specielt nettstedet document.no som sine vigtigste ynglepladser. Gennem netsteder af denne type har de udspremt deres had og opildnet hinanden, ved siden af aktiv brug af diskussionsfora til de "seriøse" netaviser. Breivik skal, til trods for at

han poserer som antinazist og pro-zionist, også have været dørmænd for nazi-organisationer og have tilknytning til det fascistiske EDP – *European Defence League*.

Ved siden af et vildt racistisk had mod muslimer og alle "marxist-humanister" som tager indvandrere og flygtninge i forsvar, har dette miljø udviklet et konspiratorisk billede af det politisk korrekte Norge, repræsenteret ikke mindst ved landets politiske ledelse, som angivelig optræder som en kompakt majoritet i forhold til de "nationale" og "patriotiske" had-ytringer. Her er et eksempel på dette tankespind fra Breivik på document.no:

"Problemet er at Europa tabte den kolde krig allerede i 1950, i det øjeblik de tilfød marxister/anti-nationalister at hærge frit ...

Resultatet i specielt Norge og Sverige er at ekstreme marxistiske holdninger er blevet acceptable/dagligdags, mens gamle etablerede sandheder som patriotisme og kulturkonservatisme i dag bliver stemplet som ekstremisme (af kulturmarxister og humanister). Anti-nationalistiske holdninger er desværre ikke bare blevet mainstream, men bliver i dag påkrævet som basisholdning for at have mulighed for at klatre inden for PK-hierarkier." (*PK står for politisk korrekthed, red.*)

Når sommerlejren på Utøya var hovedmålet, er det relativt oplagt at dette hænger sammen med ungdomsforbundets tydelige anti-racisme ved siden af AUF's nære kobling til det politiske magtcenter.

En tempelridder mod islam og marxisme

Breivik skal for nylig have lagt sine omfattende planer ud på nettet i form af et bogmanuskript, melder Dagbladet og TV2. Frimurermedlemmet Breivik ser på sig selv som en tempelridder som kæmper mod marxisme og islamisme. Alligevel – eller netop derfor? – er Breivik aldrig blevet fanget op af politiets sikkerhedstjeneste (PST), som i en årrække har holdt så stramt fokus på de islamistiske miljøer i Norge at de spirende voldsracistiske netværk er blevet mere eller mindre ignoreret. Politiets og forsvarrets terror eksperter fremstiller islamofoberne rundt om document.no som "noget helt andet" end de voldelige nazimiljøer, og at afstanden mellem Breiviks hadske ytringer og handlingerne han har udført, var så stor at han af den grund aldrig kom i søgelyset. Dét er en forklaring som ikke holder vand, særlig eftersom alle med et minimum af kundskab om disse miljøer ved at dele af nazimiljøet har anlagt ny frisure for at gøre sig mere spiselige: De tager gerne "afstand" fra nazisme hvis det må til for at samarbejde med eller infiltrere andre "nationale" miljøer.

Selv om Breiviks holdninger er blandt de mest ekstreme, så er det også en sørgelig kendsgerning at udgydelser om norsk "patriotisme" og muslimhætz er hverdagskost blandt adskillige "gode nordmænd", specielt i lystigt lag med et antal fadøl indenbords. Vi bør ikke benægte at der findes en stor underskov af racistiske holdninger som systematisk er pustet op og forstærket af medier

og politikere fra de fleste partier hver eneste dag siden ”krigen mod terror” blev påbegyndt i 2001. Det hjælper ikke med pæne ord som ”inkludering” og ”tolerance” når virkeligheden som særlig flygtninge, men også godt etablerede indvandrere i flere generationsled møder fra politi og myndigheder, er kriminalisering og chikane. For flygtningenes del: tvangsdeportering.

Holdningerne i det norske samfund bygges mere af hvad den politiske elite og dens bureaukrati gør i praksis, end af hvad de siger i festtalerne.

Massakren bør være en opvækning

Ikke-europæiske indvandrere og flygtninge i Norge måtte i går frygte igen at skulle påtage sig en kollektiv skyld for terrorisme. Om eftermiddagen den 22. juli, i timerne efter eksplosionen på Einar Gerhardsens Plass, men før skuddramaet på Utøya blev kendt, lå der en ildevarslende atmosfære i luften. I mediernes redaktioner var hovedmistanken med det samme, førend der forelå skyggen af bevis, at dette var en terroraktion fra ekstreme islamister. PR-rådgiverne i Fremskrittspartiet finpudsede mediestrategien for at banke løs mod asylsøgere og muslimer i almindelighed og dermed vende de elendige meningsmålinger. Had-meldinger rettet mod muslimer florerede i tusindtal på Twitter og Facebook hen over eftermiddagen denne skæbnets fredag. Det er at håbe, at disse kvadrere kvæles i egen skam.

Når denne ufattelige tragedie først er sket, er det trods alt bedre at ugeringen blev begået af en kristen norsk fascist og racehader, end at det var forrykte jihadister som stod bag. Det kan være en opvækkelse for almindelige mennesker, et tilbageslag for fordomme og hverdagsracisme, og måske kan det give grundlag for et politisk pres for endelig at forbyde disse grupper og miljøer som camouflerer deres kriminelle racisme som ”national ideologi”.

Hvis ikke racismen og nazismen knuses overalt hvor den viser sig, vil grunden stadig gødes for politiske tempelriddere og massemordere af Behring Breiviks kaliber.

Det morderiske ekstreme højre

APK kræver forbud mod det ekstreme højres hadpropaganda og mod nazistiske og fascistiske organisationer

Den ariske terrorist og massemorder, der koldblodigt prøvede at myrde en hel norsk socialdemokratisk ungdomslejr og sprænge regeringskontorer i luften, har begrundet sine forbrydelser politisk – som ’nationalistiske handlinger’ imod truslen fra ’marxister’ og ’islam’. Det var nazisternes program, bortset fra at det dengang var jøder og ikke muslimer.

Det ekstreme højre og de aktive hadspredere på de mange blogs på internettet har ligesom det norske Fremskrittsparti og Dansk Folkeparti, ’nationalkonservative’ og hvad de ellers kalder sig haft travlt med at tage afstand fra manden og hans uhyrlige gerninger.

Ingen kender ham, og ingen vil kendes ved ham – selvom han sendte sit manifest til 7000 facebook-venner.

Det ekstreme højre forsøger at redde sig selv og deres politik ved at benægte enhver sammenhæng med terroren.

- Problemet for dem er, at den politik han giver udtryk for simpelthen er deres politik, det er helt gængse opfattelser i de højreorienterede miljøer, siger Troels Riis Larsen, talsmand for Arbejderpartiet Kommunisterne.

- Fremstillingen af kommunister og marxister som historiske massemordere og potentielle fremtidige ditto og alle muslimer som kriminelle, der vil oprette en barbarisk middelalderstat i Europa og i Norge er de grundlæggende elementer i det yderste højres ’politik’ – som består i at sprede had og sprede frygt.

- Det hele baserer sig på løgne; derfor må ’politik’ sættes i gaseøjne – og derfor kan hadpropagandaen kun føre til kriminelle angreb, der går så langt som til massemord på socialdemokrater eller årevis med skuddrab på indvandrere i et boligkvarter i Malmø, siger Troels Riis Larsen.

Blomsterhav i Oslos gader, 25. juli

- Nazisme er ikke politik, men forbrydelse. Dens forskruede virkelighedsopfattelse førte til millioner af døde. Nu ser vi kimen til det samme mere end et halvt århundrede senere, tilmed i et land, hvis befolkning led hårdt under nazistisk terror.

- Vores parti og veteraner fra modstandskampen har i årevis peget faren fra den nyfascistiske og racistiske propaganda og krævet forbud mod hadpropagandaen og partier og organisationer, der bedriver den. Troels Riis Larsen fortsætter:

- Dansk Folkeparti og andre kræver fuldstændig frie tøjler for hadpropaganda. De sætter lighedstegn mellem islam og terror og beskylder venstrekræfterne for at være voldelige og potentielle terrorister. Men den barbariske terror i Norge sætter på uhyggelig måde tingene på plads. Det ekstreme højre føder terror og massakrer – i dag som i går.

- Derfor rejser vi igen kravet om forbud mod dets organisationer og propaganda. Der er ingen som helst grund til at tro på, at der vil finde en selvransagelse sted i det betændte miljø, som tværtimod har travlt med at frikende sig for ethvert ansvar, konstaterer APKs talsmand.

En klassisk Al-Qaeda...

Allerede før støvet fra eksplosionen i Oslo havde lagt sig, og det var klart at det drejede sig om en bilbombe, var terroreksperter enige om at det var Al-Qaedas værk. En af de mest ivrige efter at pege på islamisterne var svenskeren Magnus Ranstorp, en førende terror-ekspert der har specialiseret sig i militante islamistiske bevægelser. Ranstorp rådgiver både den svenske og danske regering i terrorspørgsmål, han bliver ofte brugt af verdens medier og han rådgav USAs 9/11 kommission om fremtidig terrorbekæmpelse. Det var især angrebets omfang der fik ham til at pege Al-Qaeda, og motivet skulle være Norges engagement i Afghanistan, samt de berygtede Muhammedtegninger som norske aviser har været glade for. En anden ekspert, Helge Lurås, bakkede ham op, store gødningsbomber blev brugt mod USAs ambassader i Kenya og Tanzania i 1998(!) - og Taliban bruger dem også. Han så en sammenhæng mellem angrebet og "en konflikt mellem Vesten generelt og radikal islam",

og for at komme hele vejen rundt mente han også det kunne handle om Libyen eller måske komme fra Pakistan. En tredje ekspert, Atle Mesøy, mente det kunne være en hævnaktion for drabet på Osama bin Laden i maj.

Mens Anders Breivik kørte fra Oslo til Utøya var der ingen tvivl - Norge var under angreb fra islamismen. Men da den brutale nedslagtning på Utøya ramte medierne, bristede illusionen om et norsk 9/11. Den gode Ranstorp trak sine ord tilbage, at Al-Qaeda skulle tage på sommerlejr for at dræbe Arbejderpartiets ungdom var alligevel at strække den. I stedet drejede det sig om "en enkelt gal persons værk". For de fleste mennesker er der ingen tvivl, man er gal hvis man myrder løs i halvanden time. Men Breivik er ikke mere gal end dem der gennemførte 9/11 angrebene. Han har brugt flere år på at planlægge angrebet, han har samlet og udgivet et omfattende 'politisk' dokument og han forsøger at udnytte retssagen til at propagandere for sin fascistiske ideologi. Han er en skræmmende repræsentant for den europæiske højrefløjs ideer om race, nation og demokrati.

Hvad Ranstorp mfl's ærinde har været da de råbte 'Al-Qaeda' ved de bedst selv. Men mon ikke trangen til at være 'de kloge' har spillet ind? Og så selvfølgelig det faktum, at det ud fra den herskende ideologi må være islamister der står bag - det er jo 'vores' eneste fjende. Påstanden om de islamiske gerningsmænd faldt ihvertfald i god jord på diverse netfora, hvor det ene indlæg efter det andet forklarede hvad man burde gøre med muslimerne. Men er det så mærkeligt islamhadet blomstrede? Breiviks ideologi er kun få skridt til højre for den herskende ideologi, og hans rosende ord til smørhullet Danmark og krigsforbryderen Fogh kan ikke være den store overraskelse.

I sin første udtalelse om Al-Qaeda konstaterede Ranstorp at "*Det kunne like godt skjedd i Danmark*". Jeg tror desværre eksperten har ret i den udtalelse. Under alle omstændigheder er angrebet et tegn på at progressive i Danmark må intensivere kampen mod de fascistiske kræfter der vokser op blandt folkepartier og nationalkonservatisme.

Forbryderens dækhistorie

Terroristens idegrundlag er ren og skær nazisme og fascisme

Terroristen og masse-morderen Anders Breivik har ledsaget sine handlinger med en 1500 siders lang "Europæisk Uafhængighedserklæring". I sit omfang og indhold har den været umulig at tygge sig igennem inden KPs deadline, men der tegner sig hurtigt et billede af Breiviks ideologi. Han mener vi er midt i civilisationernes sammenstød og at den vestlige civilisation er ved at bukke under for islams kolonisering.

De to første dele af erklæringen tegner et tydeligt billede af fjenden, mens den sidste er en "Forebyggende krigserklæring". Udover beskrivelser af hvordan civilisationskrigen skal vindes beroliger

krigserklæringen kommende soldater, idet paverne Urban II og Innocent III i det 11 og 12 århundrede sørgede for syndsforladelse til alle der hjælper i korstoget. Og hvis nogle skulle være i tvivl så er "deltagelse i korstog ikke kun en ret, men en pligt ifølge kanonisk lov".

Vejledninger i udførelse af terrorhandlinger og vejen til himlen er ikke specielt interessant politisk. Men det indledende ideologiske angreb på "kulturmarxismen" er interessant fordi det baserer sig på Samuel Huntingtons ide om civilisationernes sammenstød, der også er en bærende ide i neokonservatismen. Huntington mener at de dominerende modsætninger i verden er modsætninger mellem civilisationer, i særdeleshed modsætningen mellem den vestlige civilisation og den konfucian-

ske-islamiske civilisation (altså civilisationen fra Kina til Marokko). Denne modsætning vil føre til konflikter, der især vil være koncentrerede i grænse-landene.

Det Breivik får ud af Huntington er at modsætningerne i samfundet ikke skyldes klasser eller ideologi, men er en civilisationsmodsatning hvor alt islamisk står overfor alt vestligt (kristeligt). Det er en modsætning der åbenbart kun kan løses ved en fuldstændig adskillelse af det islamiske og det vestlige. Breivik understreger at selvom der findes muslimer i vesten der ikke er indoktrineret med koranens had, så vil det ikke forhindre at kommende generationer arver fjendtligheden til alle ikke-muslimer. Udryddelsen af islam i Europa er altså nødvendig for at genopbygge demokratiet og sikre den vestlige civilisations

overlevelse. Breivik skriver om ”den gang i 1950’erne” hvor der hverken var muslimer eller bøsser og hvor kvinder var damer der ordnede hjemmet mens mændene holdt døren for dem. Man fornemmer at massemorderen har set lidt for mange amerikanske tv-reklamer fra dengang.

I stedet for et direkte angreb på nogle muslimer angreb Breivik Arbeidernes Ungdomsfylkning (AUF). Han ser de norske socialdemokrater som repræsentanter for ”politiske korrekthed”, ”multikulturalisme” og ”kulturmarxisme”. Tre politiske retninger der siden Anden Verdenskrig har arbejdet målrettet på at nedbryde den europæiske civilisation. Ved at svække Europa har de lagt vejen åben for en islamistisk kolonisering.

”Kulturmarxismen” er barn af ”økonomimarxismen”, altså marxismen. De europæiske revolutioner i kølvandet på oktoberrevolutionen led ifølge Breivik nederlag fordi socialisme og vestlig civilisation ikke hænger sammen. Derfor udviklede europæiske marxister ideen om at bygge socialisme ved at nedbryde den vestlige kultur. ”Kulturmarxismen” blev i 60’erne og 70’erne videreudviklet af ”dekonstruktivistene” til en ”politiske korrekthed” ideologi, der forklædt som humanisme er ved at udslette den vestlige civilisation.

En af nazismens grundideer var at de europæiske folk, i særdeleshed det tyske og de andre nordeuropæiske, var andre folkeslag overlegne. På grund af jøders og andre undermenneskers infiltrering af samfundet var de overlegne folkeslag truet af undergang. Årsagen til undermenneskernes succesfulde infiltrering var den dominerende humanistiske ideologi der nedbrød de europæiske folks modstandskraft og på den måde banede vejen for undermenneskene.

Breivik er repræsentant for en ny europæisk fascisme der er igang med at udvikle det ideologiske grundlag for et fascistisk diktatur. Nazismens ekstreme jødehad er ubrugeligt i dag, i stedet for ”jødebolchevismen” er fjenden nu ”kulturmarxisme” og islam.

Aldrig mere nazisme

Massakren og attentatet i Norge begået af en mand med højreradikale standpunkter er en tragedie. En tragedie der bør få de danske politikere til at se nærmere på den yderste danske højrefløj.

Massemorderen og terroristen med fortid i det norske Fremskridtsparti (søsterparti til Dansk folkeparti) var alt at dømme ude på en hellig mission. At påbegynde den racekrig og civilisationskrig som den yderste højrefløj siden 11. september 2001 har talt om. Danske nazister har allerede været ude med trusler om at lignende ting kan ske herhjemme. En trussel vi selvfølgelig skal tage alvorligt – ikke mindst set i lyset af at danske nazister ikke har veget tilbage for at bruge terror og vold mod udlændinge og politiske modstandere. Norden har oplevet en række sager indenfor de sidste 15 – 20 år hvor højreorienterede med lignende synspunkter som Osloterroristen har angrebet politiske modstandere og udlændinge. I 1997 sendte en dansk nazist tre brev bomber fra en brevkasse i Malmø. I 2001 blev tre nazister for første gang dømt for et racistisk motiveret mord i Norge. Snigskytten i Malmø sidste år der

skød mod alle med mørk hud. Der findes mange flere eksempler med racistisk motiveret vold og drab begået af højreradikale der deler samme had til muslimer som man i stigende omfang oplever i den offentlige debat og som personer som Lars Hedegaard fra Trykkefrihedsselskabet er eksponent af.

Det er på tide at Danmark følger op på sine forpligtelser og forbyder nazismen i Danmark. Allerede under 2. verdenskrig viste nazismen sin kriminelle karakter – at nazisme førte til forbrydelser mod menneskeheden – og i den særlige nutidige variant, hvor racer er skiftet ud med kulturer gælder det stadig. Nazisme og fascisme er stadig dødsensfarligt og har ikke brug for at få en chance mere. Alt for længe har naziradioen i Greve fået lov til at sprede sin hadefulde propaganda. Og alt for længe har racismen fået lov til at blive udbredt som et gængs politisk standpunkt. Det må stoppes nu!

**Aldrig mere nazisme
Stop støtten til de danske nazister**

Folkebevægelsen mod Nazisme

Terror i Norge er angreb på demokratiet

- *Fredagens tragiske angreb i Oslo og Utøya er ufattelig i al sin meningsløshed, når uskyldige bliver ofre for ekstremisters foragtelige handlinger, udtaler Poul Gerhard Kristiansen, landssekretær for Folkebevægelsen mod EU.*

- *Den første følelse er dyb medfølelse med ofrene og de efterladte. Men angrebet er ikke kun et angreb på de enkelte personer, men også er et direkte angreb på demokratiet, siger han og tilføjer:*

- *Angrebet må imidlertid vække til eftertanke og ikke føre til en svækkelse af de demokratiske værdier. I Danmark må der også ske en besindelse, så den politiske debat foregår med respekt for hinanden og ikke pisker hadestemninger op, der kan påvirke ekstremister til handlinger af den art.*

- På vegne af Nei til EUs 29.000 medlemmer vil jeg give udtryk for sorg over tabet af gode unge, og AUFs store tab af fremtidige demokratibyggere i vort land, siger Hemning Olaussen, formand for Folkebevægelsens norske søsterorganisation Nei til EU på deres hjemmeside (klik her!).

AUF er en af de stærke kræfter i den norske EU-modstand og var bl.a. med til at sikre et norsk nej til EUs postdirektiv ved det socialdemokratiske regeringsparti Arbeiderpartiets seneste kongres. Blandt deltagerne på AUFs sommerlejr var Torunn Kanutte Husvik, som er næstformand for Nei til EU. Det forlyder, at hun overlevede massakren på Utøya.

Folkebevægelsen mod EU

Fedmekampagne: 'Din egen skyld du er overvægtig'

I den seneste tid har vi set starten på en ny velovervejet og veltilrettelagt sundhedskampagne fra VK-regeringens og myndighedernes side, som imidlertid kamufleres som en alarm fra en vågen og kritisk presses side

Ikke mindst Politiken er gået i front i den ny kampagne med lederen 'Vi kan ikke lukke øjnene for fedmeepidemien' og 'Store mennesker', en hel artikelseerie om fedme. TV2 laver overskrifter og indslag som 'Fedmeepidemi er ude af kontrol'.

Udgangspunktet er, at ca. 600.000 voksne danskere er 'svært overvægtige' og lider af 'fedme'. Antallet af fede børn er tilsyneladende ukendt. Tallet af voksne svært overvægtige er fordoblet på kun 20 år, på trods af myndighedernes 'forsøg på at dæmme op for epidemien'.

Op mod 200.000 er – ifølge kampagnens eksperter – 'decideret misbrugere' på linje med alkoholikere og narkomane.

Fedme er en tung byrde både for den enkelte og for samfundet, som bruger masser af penge på behandling og gode råd. Kampagnen mod overvægt er med andre ord en oplagt sag for sundhedsapostle og moralister af enhver art, der vil dig og verden det bedste.

Kampagnen illustreres med overbevisende talmateriale, som det sig hør og bør:

Meningsmålingsinstituttet Megafon har for Politiken og TV2 har undersøgt danskernes holdning til fedme og konkluderer med usædvanligt høje tal, at 86 pct. mener (ligesom 86 pct. af de 'svært overvægtige'), at 'det er deres egen skyld'. 4 pct. mener det er 'familiens og venners ansvar', 4 pct. at det er 'samfundets ansvar', og 5 pct. ved ikke.

Hvad folk egentlig er blevet spurgt om, og hvilke valgmuligheder de har haft,

fremgår ikke af avisartiklerne om målingen og heller ikke af Megafons hjemmeside.

Kampagnen kører derudad og får veteran- og sundhedsminister Bertel Haarders blå stempel. Han er ikke bare bekymret, han er 'fortvivlet over fedmeepidemien'.

Det er med andre ord officielt: Overvægtige, pas på! Sundhedsmyndigheden er ude efter dig! Du er hermed garanteret en dårlig presse, massiv fordømmelse, et dårligt liv og evigt dårlig samvittighed. Skam dig, og tab dig! Det er din egen skyld og dit eget problem! Til gengæld står moralske, men liberale sundhedsapostle fra Politiken klar med et krav om hjælp, ligesom med hjælp til rygeafvænnelse.

Det er ikke hensigten her at bestride, at fedme og svær overvægt er et problem, som bare skal ignoreres. Men det skal bestrides, at det alene er den enkeltes problem, den enkeltes ansvar og den enkeltes skyld.

Kampagner, som fører til stigmatisering af hele menneskegrupper, har ingen positiv værdi. Det vil legitimere diskrimination af overvægtige på arbejdsmarkedet og af de sociale myndigheder. Der findes masser af eksempler på det.

Overvægtige er desuden et klart mindretal i befolkningen, i modsætning til rygerne, da den lige så individualiserede anti-rygekampagne i sin tid tog fart. Det i sig selv indikerer, at der vil blive gået hårdt til den.

Her skal imidlertid peges på bare et par faktorer, der er af stor betydning for befolkningens kilotilvækst, som der ikke fokuseres på i en kampagne, der i nyliberal ånd gør alle problemer til den enkeltes eget ansvar og forhåndsfriken der samfundet og de sociale faktorer i

et sammensat spørgsmål, som den øgede overvægt udgør ikke bare i Danmark, men i alle kapitalistiske udviklede lande.

At der er sket en fordobling af antallet af svært overvægtige i løbet af kun tyve år, indikerer netop, at der også er historiske og sociale komponenter i spil.

En af de vigtigste er opfindelsen og den øgede brug af computere i maskiner og overalt på arbejdspladserne, der har ført til at folk bevæger sig langt mindre end tidligere. Det fysiske arbejde er simpelthen formindsket, og dermed kalorierebehovet. Sammen med hjemmecomputeren og tv'et betyder det en langt mere stillesiddende og mere fedtsikker tilværelse for de fleste af os.

En anden central komponent for vægtforøgelsen er også hele komplekset omkring fastfood-kulturen, junkfood – de usunde, tilsukrede, smagsmanipulerede og fedende varer, som fødevarerindustrien producerer.

Kostvanerne har ændret sig stærkt i den retning i de sidste 20-30 år. Den hurtige mad modsvarer et øget arbejdspress. De relativt billige, forringede madvarer (i modsætning til sund og nærende kost, der nu er mere eller mindre kostbare special- eller økologiske varer) modsvarer en slunken pengepung.

Et stort alkoholforbrug er selvfølgelig også en medvirkende faktor i vægtforøgelserne. En vis del af vægtforøgelsen er utvivlsomt også en følgevirkning af den seneste folkesundhedskampagne for rygestop.

Der skal simpelthen penge og overskud (af enhver art) til at leve sundt. Fedme har social slagside og rammer tungest i bunden.

Socialt skabte og udviklede problemer kan aldrig løses med rent individuelle metoder og moralsk pres.

Der skal tages skridt af social karakter – det vil sige strengere krav til fødevarerindustrien, kvaliteten af fødevarerne, mindre stillesiddende og mere bevægelse på arbejdspladserne osv.

Vægtdiskrimination og vægtmoralisme skal bekæmpes!

Vindmøller og klitplantager

Vindmøllerne har nået en størrelse hvor de er blevet vanskelige at placere uden at være til ulempe for dyr og mennesker og natur

Desto større og højere desto mere effekt pr. investeret kr. i vindenergi, således har verdens store producenter af vindmøller og de energiselskaber der skal finansiere dem, rationaliseret gennem en årrække, monopolisering og centralisering efter kapitalistisk lovmæssighed.

Danmarks nye testcenter der er planlagt til opførelse nordenfjords i Østerild plantage, skal således være hjemsted for 8 møller op til 250 meter høje til vingespids. Det vil blive et dominerende bygningsværk og ændre karakteren af en kæmpe område. Men det er lykkedes regeringen at haste sagen igennem, uden at vente på at få inddraget lokale beboere, eller vente på en afgørelse ved domstolene hvor ministeriet står anklaget for mangelfuld undersøgelse af miljøpåvirkningerne.

Den lokale ungdomsgruppe af SUF og flere naturorganisationer har gennem mere end et år forsøgt at få ministeren og naturstyrelsen til at udskyde arbejdet og revurdere placeringen. Men ministeriet har været ubøjeligt og forsøgte en lørdag midt i sommerferien at begynde fældningen af de første omkring 20.000 træer i forbindelse med veje, oplagspladser og arkæologiske undersøgelser.

I alt skønner Naturstyrelsen, at der skal fældes 400.000 bestandstræer over tre meters højde i området frem til udgangen af 2012.

Både vindmølleindustrien og regeringen og det lokale land- og skovbrug er i store træk for placeringen i Østerild da træerne i plantagen alligevel står overfor at blive høstet. Desuden giver det regeringen anledning til at få en lille biindtægt ved at sælge ud af statsskov i området.

Der er ikke oprindeligt natur der bliver ødelagt i den forstand at det hele området er drænet og plantet til af mennesker gennem 150 år, men langs veje og stier og lysninger ind gennem planta-

gen har der bredt sig et mere vildt stykke natur til stor rekreativ fornøjelse for beboere og turister.

Ministeriet fortæller at det skam er en del af planen at naturen stadig skal være tilgængelig, men det i stedet for skov kommer til at ligne amager fældet. Der er også et løfte om at plante dobbelt så mange træer som der bliver fældet i andre områder, men endnu mangler der en beskrivelse af hvor det skal placeres.

Og her er selve kernen i den lokale kritik af regeringens skovbrugsplaner at den ikke tænker på at en ung skov der må hegnes ind og beskyttes mod vildt er helt anderledes end en skov der har stået og blevet hjem for mange vilde arter og dyr og mennesker gennem generationer. Det er kort sagt ikke rimeligt at kalde en skov der først bliver til nået om 60 til 70 år en erstatning for de nuværende brugere.

Bred opbakning til protester mod placering af vindmølletestcenter

Af Henrik Svanholm, Landsforeningen for Bedre Miljø

Det er nu knapt 14 dage siden, at demonstrationen mod testcenterets placering blev gennemført i Østerild Klitplantage. Og lige siden har en bred personkreds – uanset politisk observans og social status – stået vagt om overholdelse af fundamentale rettigheder for at beskytte vort demokrati og vor i forvejen sårbar natur – og ikke mindst, at det er forkert at placere industrianlæg midt ude i naturen!

Der er således etableret en folkelig dialog på Folkemøder for frie fugle og demokrater, og det første møde blev gennemført fredag d. 22. juli, hvor de tilstedeværende kunne drøfte, hvorledes industrianlægget ødelægger naturområdet uanset hvilken type natur, der omgiver det.

Det er glædeligt at se, at den aktuelle modstand mod testcenterets placering har repræsentanter fra samtlige politiske partier i Danmark og ligeledes har haft opbakning fra samtlige grønne organisationer, herunder Danmarks Naturfredningsforening. I en artikel i Nordjyske omtaler DN's vicepræsident Poul Hald-Mortensen, at det er helt forkert at ødelægge naturen til

fordel for industrianlæg.

Professorer, dommere, advokater, biologer, læger samt de lokale landmænd og kulturpersonligheder samt folk med en ansvarlig holdning står i den grad sammen om at påpege, at testcenteret er helt fejlplaceret og bør flyttes til et område uden særlige bevaringsværdige og landskabelige værdier.

Idéen om at plante et industrianlæg midt i naturen er vanvittig.

Opfordringen til politikerne på Christiansborg og ikke mindst til miljøminister Karen Ellemann (V), (der endnu ikke har svaret på den direkte opfordring til at udvise respekt for en retslig afgørelse samt svar fra EU-Kommissionen) er, at politikerne ikke accepterer at gennemføre et omstridt og givetvist ulovligt projekt med magt, da det ikke er i orden – og derfor bør undgås. Unødigt magtanvendelse vil kun udstille regeringen og miljøministeren samt forligspartierne bag loven som despoter, der ønsker at tvangsgennemføre en industripolitik, der nu ikke længere synes at have en folkelig forståelse.

Jobcentre drukner stadig i endeløse regler

Det er både ansatte som arbejdsløse, der betaler prisen for bureaukratiet i dagpengelovens regelsæt

Dagpengelovgivningningen er efter skatte-
loven Danmarks største. Omfanget
skyldes, at kravene til de arbejdsløse er
fantastisk omfattende, og de er gennem
årene ikke kun taget til i omfang, men
også udpindet i detaljer. Hvis kravene
projekteres om til en telefonbog, så kan
dagpengemodtagernes rettigheder i
tykkelse lettere retorisk sammenlignes
med et stykke pergamentpapir.

Kravene er i sig selv en ydmygelse af
den enkelte arbejdsøgende:

*Du skal søge arbejde hver dag. Søg-
ningen skal sprede sig over alle former:
uopfordrede ansøgninger, via net, brev
eller personlig opsøgning, inden for
såvel som uden for dit uddannelses-
eller erfaringsområde. Du skal doku-
mentere dette. Du skal medvirke aktivt
i udformningen af din jobplan, og du
skal opfylde denne. Du har pligt til at
give fremmøde til møder i a-kasse som
jobcenter.*

*Senest efter ni måneders ledighed
skal du tvangsaktiveres. Derefter har
du et år og tre måneder, inden du over-
går til kontanthjælpssystemet eller
partnerens forsørgelse.*

Ifølge Danmarks Statistik er 81.000 i
Danmark i første kvartal 2011 uden
nogen form for indkomst!

Den reducerede dagpengeperiode på to
år kan så ud over arbejdssøgning gå
med at skule til de mange arbejdsplad-
ser, der er optaget af tvangsaktiverede.
Alene i det offentlige er 117.000 aktive-
rede med løntilskud, men også det pri-
vate virksomhedsområde benytter ledi-
ge med tilskud. Her dækkes ordningen
ofte ind under begrebet virksomheds-
praktik. Dansk Metal har således
opgjort, at to tredjedele af metalvirk-
somhederne benytter sig af denne ord-
ning. Det reelle tal kan meget let være
omkring 150.000 'ansatte', der fungerer
med offentlig støtte. Opgør man antal-
let af personer, der i løbet af et år benyt-
tes i tilskudsordninger, er det sandsyn-
ligvis 300.000.

De seneste undersøgelser har i øvrigt
vist, at tilskudsordninger oftest fasthol-
der de aktiverede i arbejdsløshedskøen.
Arbejdsgiverne misbruger – helt i over-
ensstemmelse med lovens bogstav og
de økonomiske rammer – nemlig de
arbejdsløse til at fylde nødvendige
funktioner ud på landets institutioner. I
masser af tilfælde – måske snarere reg-
len end undtagelsen – er institutionerne
dækket med en arbejdsstyrke, hvoraf
halvdelen er på en eller anden form for
offentligt støtte.

Aktiveringsordningerne sælges fra
arbejdsgivernes, politikernes og jobcen-
trenes – til tider a-kassernes – side med,
at det forbedrer ens chancer for arbejde.
Udsagnet står i grel kontrast til, at alle
arbejdsgivere i dag allerede har tre
måneder til at kigge en ny arbejdskraft
an. Det burde oplagt føre til et lovgiv-
ningskrav til arbejdsgivere om fastan-
sættelse, når de har gjort brug af løntil-
skudsordningen.

Krav til arbejdsgivere og rettigheder
til de arbejdsløse er som bekendt stort
set ikke eksisterende i dagpengeregler-
ne. En af de få rettigheder er kravet om
seks ugers selvvalgt kursus i de første
ni måneders ledighedsperiode. 'Kravet'
kan imidlertid kun komme til udfoldel-
se, hvis forskellige betingelser er
opfyldt. Det gælder ikke mindst, at kur-
set skal ske i led med den enkeltes
jobplan, men den hårdeste blokade ved-
tog et flertal i Folketinget sidste som-
mer. Det betød, at ved indgangen til
2011 må kurserne pr. uge som udgangs-
punkt maksimalt koste 3.500 kr. Det
afskærer mange fra denne ret.

Parallelt med reglernes skæve, uri-
melige og ydmygende konsekvenser
træder andre subjektive faktorer ind på
banen, når vi ser på mange konsulents
eller populært kaldet 'sagsbehandlers'
behandling af de arbejdsløse. Regelsæt-
ets omfang og dets konstante foran-

dringer gør nemlig livet voldsomt surt
for jobcentrets ansatte, en modvind, der
nogle gange smitter af på behandlingen
af de arbejdsløse.

Op til årsskiftet lovede beskæftigelses-
minister Inger Støjberg (V) oprydning i
junglen af regler. Fagbevægelsen havde
rejist 389 krav, som blev lagt ind under
fire overskrifter:

- Drop den ugentlige overvågning af lediges jobsøgning.
- Lav ens ansættelsesregler uanset aktiveringsforhold, privat eller offentligt.
- Lad den ledige slippe for aktivering, hvis vedkommende har et job i udsigt.
- Lad a-kasserne overtage jobsamtalerne i de første ni måneder.

Kravene blev langt fra opfyldt af mini-
sterens forslag til folketinget, der senere
vedtog Støjbergs forslag. Disse er så
siden blev kritiseret fra ikke mindst a-
kasser og dele af fagbevægelsen. Den
arbejdsløse skal fortsat dokumentere
sin aktive arbejdssøgning hver uge. A-
kasserne har ikke fået overdraget job-
samtalerne i den første ledighedsperi-
ode, hvorfor den ledige fortsat skal rede-
gøre for jobsøgning til to forskellige
instanser. Med andre ord: Der eksiste-
rer fortsat meget bøvl, Støjberg!

I det seneste halve år er antallet af nye
bekendtgørelser helt i modstrid med
hensigten steget voldsomt til stor fru-
stration for konsulenterne i a-kasser og
jobcentre. Således udsendes 20-30
ændringer hver uge, hvilket topper
hvert halve år. 1. juli udsendtes 380
regelændringer. Jeanette Bengtsen,
leder af jobbutikken i Ballerup, lægger
ikke fingre imellem, når hun beskriver
sine og sine kollegaers frustration:

*- Vi river os i håret hver gang. Det
virker, som om tre linjer på Christians-
borg bliver til, at vi hver gang skal lave
hele vores system om.*

Jobcenterchefen René Ansbøl ram-
mer hovedet på sømmet, når han ser på
problemet ud fra de lediges vilkår:

*- Den enkelte borger får jo i sidste
ende svækket sin retssikkerhed, fordi vi
bliver dårligere til at rådgive borger-
ne.*

Tour de Mariiiiibo

Min kone Vivian og jeg har efterhånden etableret en tradition med nogle tidligere arbejdskammerater fra en 'større medicinalvirksomhed i Stor-københavn'. Traditionen har sit afsæt i de sidste to år, hvor vi på tohjulede jernheste har flakket rundt i henholdsvis Ballerup/Skovlunde og på Amager. Turene har været nøje tilrettelagt efter devisen: Undgå de firehulede 'terminators'. Skov, sø og moseterræn er gennemløbet på grusstierne med tilpas mange pit stops indlagt, så væskebalancen ikke er kommet ud af kontrol.

I år havde vi så kort før starten på Tour de France flyttet startpælene til Mariibo, eller rettere, som en af deltagerne – Jacob – omdøbte destinationen til: Mariiiiiibo:

- *Det har en større syd-europæisk klang, mente han, hvilket jo ikke var uden betydning, når han over for familie og venner skulle redegøre for, at han i den pågældende weekend ikke befandt sig i sin lejlighed i det sociale bolig-byggeri i Kokkedal.*

Holdet kom til at bestå af syv personer – kønsmæssigt ligeligt fordelt i forholdet tre til fire, men medicinalvirksomheden lagde desværre ikke sponsorpengene i arrangementet. Etappen fra hovedstaden til Mariiiiiibo var på 143 cykelkilometer uden indlagte spurter og ingen bjerge uden for kategori. Der er kun et par små 'knolde' ved Rønnede mellem Køge og Vordingborg. Distancen var dog tilstrækkelig til, at teamet vurderede, at holdtidskørslen blev revideret til en enkeltstart.

Godt udrustet med Faxe Kondi og druesukker i fast form begav jeg mig således alene af sted en tidlig morgen – med nogle enkelte sommerfugle i maven:

- *Det er flere årtier siden, jeg sidst kastede mig ud i et sådant eksperi-*

ment, tænkte jeg på cykelstien langs Køge landevej. Indtil videre holdt det tørt, men der var varslet grundigt med regn mellem 12 og 17. Desuden blæste det et par sekundmeter mere, end jeg brød mig om, men frem til Vordingborg kom den fra siden. Der-efter skulle beregningerne betyde, at

Det er dejligt at cykle sydpå, ikke mindst imellem selve cykelturerne. (Foto Køge cykelklub)

jeg ville få den lige i bylden på strækningen over Falster og Lolland.

Hjemmefra havde jeg orienteret mig om muligheden for kollektive trafikmidler, hvis jeg skulle gå sukkerkold undervejs. Der var togforbindelse med ret til at medbringe cykel til Køge samt fra Vordingborg til Mariiiiiibo. Buslinjen fra Køge til Vordingborg var ikke undersøgt, men det værste stræk var også over Storstrømmen, som skulle krydses på den gamle bro i omkring 60 meters højde. Det skulle vise sig, at naturen fungerede fuldstændig som beregnet: I denne højde over frit vand blæste det omkring tre-fire pelikaner, men heldigvis havde vinden vendt sig, så jeg også på den sidste strækning havde sidevind.

Inden jeg nåede så langt, skulle Sjøland lige krydses fra Køge Bugt til Storstrømmen, hvilket skulle vise sig at være lidt af en udfordring. Det var ikke så meget den jævnt stigende rute frem til den anden side af Rønnede,

som det betydeligt mere var den tunge trafik, der udgjorde etapens hårde beskaftenhed. Da der ikke var nogen cykelsti, befandt jeg mig på en kantstribе, der udelukkende havde som funktion at signalere til de fire-

seks-otte eller tolvhulede, at der til højre for den hvide kant befandt sig en grøft. På den omkring 60 kilometer lange strækning lykkedes det mig aldrig at finde ud af, hvorfor disse tonstunge lokummer af lastvogne ikke havde valgt den parallelt kørende motorvej. Det var i hvert fald voldsomt generende at blive overhalet af disse uhyrer med mindre end en halv meters afstand.

Frygten gav sig også udslag i en så overdreven fokus på lastbilerne, at jeg i en situation overså en større sten,

hvilket forårsagede et voldsomt bump, en stor forskrækkelse og en punktering. Efterfølgende kunne jeg kun glæde mig over, at jeg havde holdt balancen og ikke var endt som asfaltforlænger med hjulstriber som mønster. Under lapningen blev tiden benyttet til at filosofere over de ringe kår, cyklister i Danmark stadig bydes.

Slangen blev lappet, frokost og doping indtaget og udstrækningsøvelser foretaget. Nu var det tid til proviantering, så i godt humør erobrede jeg muntert en Statoil-tank, hvor jeg købte en 2½-liters Faxe Kondi:

- *Jeg skulle gerne være i Paris i morgen, fordi jeg skal deltage i Tour de France, forsøgte jeg mig muntert.*

- *Så får du da brug for to vand mere, svarede ekspedienten tørt.*

Jeg kunne så benytte min 'læder-røv' til at tørre mit smil af på, inden jeg fortsatte.

Reno

En delegation fra APK har deltaget på Arbejdernes Kommunistiske Partis/PCOT's første legale kongres og sender her en beretning fra åbningen

Rejsebrev fra det revolutionære Tunesien

PCOTs partihovedkvarter i Tunis

Hamma Hammami hilser åbningsmødet ved PCOTs kongres 22. juli 2011

Banner for PCOTs kongres på hovedstrøget i Tunis

Hverdagen er vendt tilbage til hovedstaden Tunis. Men et halvt år efter opstanden, der fordrev diktatoren Ben Ali, Helle Thorning Schmidts partifælle i Socialistisk Internationale, er den tunesiske revolutions skæbne endnu ikke afgjort.

Ben Ali og hans klike, der i mere end 20 år udplyndrede Tunesien, mens de undertrykte, torterede og fængslede al virkelig politisk opposition, er væk; pladser og gader, han havde opkaldt efter sig, har fået navne efter 14. januar-revolutionen og dens helte og martyrer, men magthaverne tilhører stadig den gamle garde.

Selvom Ben Alis efterfølgere også blev tvunget væk af stædige masseprotester, er der endnu ikke sket et afgørende magtskifte. Den nuværende leder af overgangsregeringen er netop en mand fra eliten siden uafhængigheden, tidligere indenrigsminister. Han var med til at opbygge den forhadte sikkerhedstjeneste, der i årtier holdt tuneserne i en situation, hvor ingen vovede at protestere mod overgreb og kun ganske få

vovede at hjælpe en nabo eller arbejdskammerat, der blev politisk forfulgt. Forbindelserne mellem menneskene i samfundet forkvakledes. Den tunesiske befolkning blev som i andre diktaturer holdt apolitisk.

I dag spadserer tunesere og turister adstadigt i sommervarmen på den store boulevard i centrum af Tunis med alle banker og de internationale hoteller. I januar fyldte hundredtusinder af tuneserne denne boulevard i protest. De løb storm på det forhadte indenrigsministerium, symbolet på regimets brutale undertrykkelse.

Også cafélivet er vendt tilbage til boulevarden, der fører forbi statuen af filosofen Ibn Khaldoun og hen til den gamle byport, indgangen til medinaen og den myldrende basar. Hele dette strøg blev bygget af kolonimagterne, de store bygninger er franske og italienske.

Foran indenrigsministeriet er der igen fyldt med soldater, politi og store pigetrådsafspærringer. Også ambassader og

en synagoge er stærkt bevogtede. Den nuværende præsident snakker i medierne om truslen om terror fra ekstremister fra både højre og venstre – med sidstnævnte menes fagforeninger, venstreorienterede og ikke mindst PCOT, Arbejdernes Kommunistiske Parti.

Men synlige forskelle fra Ben Alis tid er der nu. En mangfoldighed af politiske budskaber præger nu bybilledet. Og på pladsen op til Indenrigsministeriet og langs hele boulevarden hænger der store bannere for PCOT's første legale partikongres. Partiet blev stiftet i 1986, har været forbudt i alle årene og konstant og brutalt forfulgt. Ikke så langt væk ligger dets nyindrettede partihus, hvor snesevis af aktivister er i færd med at forbedre den historiske begivenhed, der finder sted i dagene 22.-25. juli, og som vil give genlyd ikke bare i Tunesien, men i hele den arabiske verden og langt ud over den.

- Der er mange, der siger, at revolutionen ikke har ændret noget, siger Yussif, vores partikammerat og guide for den

danske delegation fra APK til kongressen.

- Og det er sandt: Arbejdsløsheden og fattigdommen er der endnu. Revolutionen er ikke ført igennem, langt fra alle dens mål er nået. Men jeg ser forandringen på menneskene selv, i deres øjne, på deres holdning. De kan sige, hvad de vil, de har kastet frygten af sig. Derfra kan vi gå videre.

Mere end 30 marxistisk-leninistiske og revolutionære partier er med på kongressen, der er en kraftanstrengelse for et parti, der netop er trådt ud af illegaliteten, og hvor medlemmerne ikke kender hinanden, eller kun i mindre grupper. Ved siden af selve kongressen afholdes under dens forløb en hel stribe kulturelle arrangementer – teaterstykker, koncerter – og politiske seminarer.

Åbningen af kongressen den 22. juli foregår på et stort afdækket håndboldstadion og er ligesom afslutningen fire dage senere en offentlig manifestation. Længe før starten kl. 17 begynder den at fyldes med folk og taktfaste råbekor og

vajende bannere. Den kommunistiske ungdom, som var en fremtrædende del af januar-revolutionen, hvor mange fængsledes og tortureredes, kan både høres og ses. Der indledes med en koncert med revolutionære sange; V-tegn og knyttæver blander sig. Nogle lægger dem over kors ved siden af hinanden: Et friheds- og sejrstejn i kampen mod fascismen og den stadig ufuldendte sociale revolutions tegn. Den revolutionære entusiasme er følelig.

Flere tusinde er samlet og larmen bliver øredøvende, da PCOT's leder Hamma Hammami holder hovedtalen. Han er den eneste af de forbudte partiers ledere, der ikke gik i eksil, men insisterede på at blive i Tunesien, hvor han sad fængslet i flere år og oplevede utallige arrestationer og tilbageholdelser. Han og partiet var der i de sværeste perioder, og hele det tunesiske folk er klar over det.

PCOT har nægtet at indgå i spillet om magten og fastholdt kravet om, at Ben Ali og hans parti og hele den gamle elite skal væk. Det er også det budskab, han

sender til den midlertidige regeringsleder og hele folket. I oktober skal der være valg til en grundlovgivende forsamling, som gerne skulle give Tunesien en ægte demokratisk forfatning, et nyt samfund kan bygges på.

Raul Marco fra Spaniens Kommunistiske Parti (marxister-leninister) hilser det tunesiske parti og det tunesiske folk på vegne af partierne fra Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og organisationer, IKML-PO, som også PCOT og Arbejderpartiet Kommunisterne er medlemmer af. Og så går det slag i slag med hilsener og taler, hele tiden afbrudt af tilråb og et bifald, der bliver tordnende, da repræsentanten for PFLP taler og udtrykker tak til det tunesiske folk og PCOT for at antænde revolutionens gnist i den arabiske verden.

Kongressen er gået i gang.

-lv

Fotos KP

PCOTs kongres: Revolutionen skal føres til ende

Stemningen i de fire dage, PCOTs partikongres varer, er svær at beskrive: Partimedlemmerne og sympatisører har igennem årtier levet i et diktatur, hvor sikkerhedstjenesten til hver en tid kunne banke på døren. Nu skal de og deres parti omstille sig til en ny situation. Ikke til 'normale forhold', for noget sådant, eller noget der ligner, eksisterer ikke og har ikke eksisteret i al fald siden Ben Alis kup.

Tunesien og arbejdernes kommunistiske parti er i en overgangsfase mellem en gammel tid, der er jaget på porten, og noget nyt, som endnu ikke er etableret, og som det er uvist, hvad vil blive.

Den provisoriske regering har ikke indfriet løfterne om sociale forbedringer som bistand eller jobs til en million arbejdsløse i en befolkning på 12 millioner. Den har uden videre overtaget Ben Ali-regimets kvælende gæld til den internationale finanskapital, og forhandler om nye lån.

Antallet af strejker og sit-ins vokser over hele landet. Det kan udvikle sig til en ny opstand allerede inden valget til den grundlovgivende forsamling, som er fastsat til oktober. En grundlovgivende forsamling, der skal udarbejde en ny demokratisk forfatning, var et af januarrevolutionens hovedkrav, som er kæmpet igennem af flere omgange, men det nuværende regime gør, hvad det kan for at gøre det til noget, der ligner en fiasko ved at besværliggøre valgdeltagelsen – bl.a. gennem en vanskelig vælgerregistreringsprocedure.

Der er flere mulige udviklingsscenarier for den tunesiske revolution, som drøftes på kongressen, som søger at ruste partiet til alle forhold. Hama Hammamis beretning til kongressen trækker hovedfaserne op gennem flere årtiers kamp i illegalitet og de opgaver, der stiller sig i overgangsperioden, hvor partier skal kæmpe under legale forhold.

Denne overgangssituation afspejles i

Den palæstinensiske verdensstjerne Rim Banna ved afslutningsfesten på PCOTs første kongres

den stærke og følelsesladede stemning på kongressen. I mange indlæg mindes en martyr grædende, vekslende med jubel over at partiet er kommet samlet og styrket ud af illegaliteten og en første etape af revolutionen, og med en stærk følelse af ansvar for at føre den til ende gennem alle vanskeligheder.

En stribe kommissioner, som nedsættes med kongresdeltagerne, udarbejder forslag til partiets politik i den nye situation: Nyt program, nye vedtægter, en ny demokratisk politik på alle områder for udviklingen af det tunesiske samfund i dag, som fremlægges til endelig vedtagelse på kongressen. Diskussionslysten er enorm efter årtier hvor det var farligt at sige sin mening eller gå ind for en politik. Et nyt Tunesien tegnes. Der vedtages udtalelser om arbejdernes situation og rettigheder, om ungdom og uddannelse, kulturpolitik, om kvindernes stilling – herunder en hel stribe ligestillingskrav som lige arveret, retten til ikke at blive påtvunget ægtemandens navn, ret til barselsorlov og meget mere. Ca. en tredjedel af kongresdeltagerne er kvinder. De er hårdet i kamp og taler selvbevidst og dristigt – både de unge og ældre. Kongresdeltagerne er heller ikke helt nye partimedlemmer, selvom

tilgangen har været stor siden revolutionen. De har alle været med i den illegale kamp.

Kongressen afsluttes mandag den 25. juli, på den tunesiske nationaldag, med et festmøde og koncert i samme håndboldarena, hvor den blev åbnet. Det er en stor forløsning, jubelen er enorm, råbekkerne vil ingen ende tage. Den ny nationale ledelse, som kongressen har valgt, præsenteres. Hama Hammami tiljubles, da han holder en kort tale. Han er blevet et symbol på den demokratiske revolution.

Han efterfølges af en sangerinde i verdensklasse. Palæstinensiske Rim Banna (*) er en af den arabiske verdens mest elskede kunstnere. Hun giver en lille koncert med

sange fra de arabiske revolutioner, og ikke mindst fra palæstinenserne kamp. - Den tunesiske revolution var også palæstinenserne revolution, siger hun, og den fortsætter i Palæstina!

Sangen om en lille martyr, en palæstinensisk pige, som blev dræbt af israelske soldater, rykker i nervestregene. Det er store følelsesfulde øjeblikke, der afløses af enorm revolutionær begejstring og nye kampråb for et frit Palæstina.

Festmødet afsluttes med revolutionær tunesisk musik: PCOTs første legale kongres er slut – en gigantisk succes, som allerede har givet genlyd i den arabiske verden, hvor bl.a. Al Jazeera har rapporteret fra den.

Den har samtidig vist, at der eksisterer en stærk international revolutionær bevægelse, hvor Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer indgår som en hovedkraft.

- lv

(*) Rim Banna har sammen med Anni-sette indsunget en palæstinensisk vuggevise på CD'en *'Lullabies from the Axis of Evil'*.

Hilsen til PCOT's første legale kongres

Fra APK, Danmark

Kære delegerede, kære kammerater,

På vegne af Arbejderpartiet Kommunisterne og på vegne af den kæmpende danske arbejderklasse bringer vi vores varmeste hilsener til den første partikongres, som Arbejdernes Kommunistiske Parti i Tunesien afholder efter illegaliteten og fordrivelsen af Ben Ali og hans socialfascistiske klike.

Vi er lykkelige over at kunne fejre denne historiske begivenhed for de tunesiske arbejdere, ungdommen og hele folket sammen med jer. Dette er i sandhed en partikongres, som ikke bare har stor national betydning. Den er også vigtig for hele det progressive og revolutionære verdenssamfund, for den internationale arbejderklasse og den internationale marxistisk-leninistiske kommunistiske bevægelse.

Tunesien er i dag blevet synonymt med dets ærerige revolutionære folk; det er kendt som de arabiske opstandes vugge, der er begyndt at ryste den nuværende verdensorden med dens udbytning, undertrykkelse og krig.

Det tunesiske folk og dets heroiske ungdom og arbejdere vovede at tage kampen op mod og besejre et tilsyneladende stabilt autokratisk diktatur, selvom dette regime blev støttet af de stærkeste og mest reaktionære kræfter i verden, indbefattet den amerikanske imperialisme og monopolernes Forenede Europa, det imperialistiske EU.

Vi må heller ikke glemme, at Ben Ali og hans foragtelige parti også var medlemmer af den kontrarevolutionære, reformistiske Socialistisk Internationale, der hyldede dem som en progressiv arabisk skikkelse og kraft.

Det tunesiske folk stod fast og har ikke bøjet sig hverken for regimets vold og terror eller de falske reformløfter fra Ben Ali og hans efterfølgere. Det lyttede ikke til den floromvundne snak om 'demokrati' og 'hjælp' fra de samme imperialistiske lande, som så stærkt har støttet Ben Ali og hans klike. Det har insisteret på, at Ben Ali og hans parti endegyldigt skal forlade den tunesiske scene, at deres institutioner og organisationsstrukturer helt skal ophæves, og

at de, som har gjort sig skyldige i alvorlige forbrydelser mod folket, skal straffes.

Vi ved, at I – kammeraterne fra PCOT, som har kæmpet i illegalitet og har været det stadige mål for repressionskræfter – har spillet en stor rolle ved at vise vejen for den revolutionære kamp og i at mobilisere og forene folket omkring revolutionens grundlæggende krav i de forskellige stadier i kampen.

Vi glæder os over den kendsgerning, at det er et ægte marxistisk-leninistisk parti, et medlem af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer, som spillede denne ledende rolle i kampen.

Denne kendsgerning er ikke noget tilfælde. Kun et revolutionært parti, som ledes af marxismen-leninismens udødelige principper, som behersker de forskellige kampformer, og bygger på den internationale arbejderklassens rige erfaringer, vil være i stand til at udfylde den ledende rolle i revolutionen og skubbe den videre frem mod sine historiske mål.

Uanset hvilke vanskeligheder og omskiftelser den tunesiske revolution er stødt på og vil stå over for i fremtiden, har det revolutionære folk, dets kommunistiske parti og alle progressive kræfter og organisationer indlagt sig en fortjeneste af verdensomspændende betydning. Det er den at bringe spørgsmålet om revolutionen som midlet til enhver virkelig forandring frem i forgrunden. Dermed har det ødelagt imperialismens Nye Verdensordens dagsorden, som med den amerikanske imperialisme i spidsen har skabt en verden med stadig større massearmod og permanent krig. Det har ødelagt de reformistiske, revisionistiske og religiøse dagsordener, som altid ender i kompromis'er og forræderi.

Revolutionen er igen sat på den globale dagsorden. Den er et spørgsmål, som er taget op til løsning. Revolutionen – hvad enten det er den demokratiske, antifascistiske og antiimperialistiske revolution eller den socialistiske – er folkenes bestræbelse og den eneste

mulige vej for folkene, arbejderklassen og dens revolutionære partier. At besejre imperialismen og reaktionen er den primære betingelse for enhver virkelig forandring. Ingen demagog i Det Hvide Hus, ingen populistisk leder eller noget parti kan frembringe en sådan forandring. Det er kun det revolutionære folk og de heroiske massekampe, anført af de revolutionære arbejderes parti, som kan skabe en bedre fremtid og en mere retfærdig verden.

Imperialismen og den globale reaktion er blevet skrækslagte over, at revolutionens spøgelse insisterer på atter at dukke op, selvom de har begravet det igen og igen. De har skyndt sig med at forsøge at fordreje, kvæle og lede revolutionen på vildveje.

De vil forsøge at installere lydige regimer, som forvansker de arabiske folks revolutionære krav mod deres reaktionære herskere, og udløser tilmed aggressionskrig med dette formål, som det er sket i nabolandet Libyen. Der kan ikke fødes et progressivt regime af NATO's missiler.

De vil forsøge at kvæle jer i en gigantiske gældsbyrde. Det er derfor, vi forlanger annullering af Tunesiens gæld til den internationale finanskapital.

Vores parti vil gøre, hvad det kan, for at lære af, forsvare og støtte den tunesiske revolution. Igennem mange år, hvor I var tvunget i illegalitet, har vi ført kampagner for løsladelse af Ben Ali-regimets politiske fanger og mod forfølgelsen af kammerat Hamma Hammami og mange andre kammerater.

Nu ønsker vi, kære kammerater, at jeres bestræbelser for at udvikle programmet for den tunesiske revolution og dens nye opgaver fra denne kongres krones med fuldstændig succes, som kan føje nye sejre til dem, der allerede er opnået.

Hele den progressive verden vil lytte til de revolutionære signaler fra denne historiske kongres!

**Længe leve PCOT's kongres!
Længe leve den glørværdige tunesiske revolution og dens heroiske ungdom, arbejdere og folk!**

Sluterklæringen fra det 15. internationale seminar om "Revolutionens problemer i Latin Amerika"

Verden skælver stadig som resultat af det kapitalistiske systems økonomiske krise, der brød ud for tre år siden i den amerikanske imperialism. Krisen og den følger spredtes lynhurtigt, først til de udviklede økonomier og siden udover hele planeten.

De små kortvarige eksempler på en delvis genoplivning af økonomien er blevet udråbt af de finansielle grupper og økonomer, der forsvare systemet, som beviser på, at krisen er ovre. Men disse mindre udsving har bekræftet krisens cykliske natur indenfor rammerne af kapitalens almene krise.

De foranstaltninger som regeringer og internationale organisationer har anvendt for at overvinde krisen og gældsproblemerne har kun resulteret i en uddybning af krisen. Som et resultat af logikken bag kapitalismens virkemåde er arbejderklassen, ungdommen og folk i almindelighed blevet ofre for krisen, men de ser ikke på med resignation: de gør modstand, de kæmper og organiserer sig med kravet om, at **krisen skal betales af kapitalisterne, der er ansvarlige for den og ikke af arbejderne.**

I adskillige dele af verdenen er kamp for højere løn, arbejde, uddannelse, sundhed blevet forenet med krav om demokrati, frihed og politiske rettigheder. Vi lever i en periode med opsving i massekampen, og folkets revolutionære kræfter har væltet autoritære regimer og diktatorer som Ben Ali (Tunesien) og Hosni Mubarek (Ægypten), men er holdt i skak andre steder. Spørgsmålet om borgerskabets institutioner er til stede i kampene, kravene fra de "harmfulde" i Spanien, de engelske arbejderes strejker, eller Grækenland, mobilisering af unge i Amerika osv.. Dette er åbenlyst politiske udtryk for kampen mod krisen, der må fremhæves.

Latinamerikanske stater var blandt de første der trådte ind i denne demokratiske, progressive og venstreorienterede tendens i verden. I gennem rum tid har vi set et skifte i de politiske og sociale kræfters relationer: det nyliberale borgerskab og dets partier har lidt politiske

Chile den 14. juli, mere end 200.000 på gaden i mod regering

valgnederlag i adskillige lande og mistet placeringer i det administrative statsapparat; enkelte progressive regeringer er resultatet af vores folks søgningen efter et politisk skifte. Udsprunget af kampen mod regeringer der åbenlyst har tjent udenlandsk kapital og de nationale herskende klassers interesser.

Dette nye Latin Amerikanske scenarie markerede uden tvivl et positivt skridt for folkene, de demokratisk progressive kræfter og venstreorienterede, fordi det nærrede ønsket om forandring blandt masserne, bekræftede deres tillid til at klare at overvinde et system, der kun har medført sult og håbløshed for arbejderne og folkene. Et aspekt er, at den nye situation har sat diskussion af det socialistiske perspektiv på dagsordenen, som et alternativ til det dekadente kapitalistiske system.

Imidlertid har vi i årenes løb set de politiske grænser, der påvirker disse regeringer. Nogle begyndte hurtigere end andre at dreje til højre og forråde forventningerne om starten på en ny tid for folk, der altid har været undertrykte. Frihandelsaftaler med lande eller imperialistblokke, nyliberale love med antifolkkelige nedskæringer, kriminaliseringsprocesser mod sociale protester, udsalg af naturressourcer til udenlandsk kapital. Økonomiske stramninger er blevet vedtaget af næsten alle disse regeringer, der lovede forandring.

Regimer, der støttede udsigterne til gennemførelse af dybe økonomiske, politiske og sociale reformer og derfor åbnede op for, at de venstreorienterede organisationer kunne gå fremad i processen

med at akkumulere revolutionære kræfter, blev for det meste sterile og droppede fremskridtene i massernes kamp, perspektivet om socialisme og revolution og afstivede igen det gamle kapitalistiske system.

Selvom de fleste af disse regeringer har bevæget sig imod højre, har det - modsat forventningerne hos herskende klasser og imperialismen - ikke ført til mismod eller frustration blandt folkene. Længslen efter forandring er stadig til stede, viser sig i protester imod arbejdsløshed, for uddannelse, jord, vand, imod skatter, for demokrati, for at blive hørt når beslutningerne tages på regeringsplan.

At udsigten til triumf for revolutionen og socialisme fastholdes beror ikke på, hvad opportunisten, reformismen og en venstredrejet borgerlig pseudo fraktion gør. Det ligger i hænderne på arbejderne og folkene, de ægte revolutionære kræfter. For at revolutionen skal sejre, er det nødvendigt at bruge og kombinere alle former for kamp i forhold til de gældende karaktertræk i hvert enkelt land.

For at gøre ende på de modsætninger, der kendetegner den tid vi lever i, modsætningen mellem arbejde og kapital, kan vi ikke ignorere kampen imod den politik som socialdemokrater ved magten fører under navnet sociale reformer, men til gavn for de herskende klasser og den imperialistiske finanskapital.

For at skabe fremgang i den revolutionære kamp er det nødvendigt at distancere sig fra den rådne borgerlige ideologiske indflydelse i dens forskellige udtryksformer i forhold til arbejderbevægelsen, ungdommen, kvinderne og bevægelsen i almindelighed. Til dette formål må vi kombinere fremdriften i massernes kamp for de konkrete krav og politiske rettigheder med den ideologiske debat for at udvikle forståelsen af kapitalismen. Afmaskere opportunisten og socialdemokratismen er en del af den ideologiske kamp som revolutionære må tage op i kampen mod imperialismen og deres støtter generelt.

Organisationer fra det revolutionære venstre er den mest avancerede gruppe

i den demokratiske, progressive og venstreorienterede bevægelse. Det er deres ansvar at arbejde for at bevægelsen, og folket i almindelighed, til at indse og forstå de politiske begrænsninger for de progressive regeringer og deres nyliberale natur og arbejde for alt sikre, at folket griber revolutionens fanen og program, der vil føre til socialisme.

Enhedspolitikken med bevægelser og kræfter involveret i forsvaret af rettighederne for arbejderne og folket og et forsvar af landets suveræne interesser er vigtige på denne vej.

Blandt andre ting så må enheden overskride nationale grænser, så revolutionen bliver en proces, der materialiserer sig for hver enkelt af landene, men essensen er en international bevægelse. Arbejdet med at opbygge en stor anti-imperialistisk front af folk, som viser sig i kamp og specifikke aktioner, er vores forpligtigelse. Den aktive solidaritet med alle disse folk, som kæmper for social og national befrielse og uafhængighed er del af vores arbejde. Her udtrykker vi vores støtte til det palæstinske folks kamp mod den kriminelle Israelske zionisme. Til befolkningen i Puerto Rico i deres kamp for uafhængighed, vi fordømmer den etablerede imperialistiske blokade af Cuba igennem 5 årtier og tilstedeværelsen af tropper på Haiti, fordømmer vi alle former for aggression og militær intervention ledt af de imperialistiske magter imod folkene.

Med kollektiv vilje er vi ankommet til det 15. Internationale Seminar, der år efter år har foretaget en opfølgning på de centrale problemer, omstændighederne påtvinger revolutionære organisationer. Vi understreger betydningen af sådanne møder til at opsummere og udveksle erfaringer, derfor forpligtiger vi os at fortsætte dette arbejde og videreformidle de aftaler og resolutioner, der er blevet udarbejdet ved denne lejlighed. Vi indkalder til et lignende møde næste år.

15. internationale seminar om "Revolutionens problemer i Latin Amerika"

Quito, Ecuador, 15. juli 2011

En kolos på lerfødder

Når det kommer til krigsførelse, så sættes der kun få grænser for USA's ambitioner. Det er en nation, der er født i krig, bygget op på krig, og som i dag forsøger at opnå et globalt hegemoni på krigsførelse. Der kan ikke sættes spørgsmålstegn ved 'Guds eget lands' ekspertise på dette område, om end deres præcisionsbomber ikke altid rammer deres mål. I forhold til andre nationer er de 'far ahead'.

Denne supermagt, som nu endda er uden konkurrence fra det tidligere socialimperialistiske Sovjetunionen, er i økonomiske sammenhænge blot et sandstøt, der kan skyldes væk af den mindste bølge.

USA's statsgæld – ikke mindst opbygget af landets krige på adskillige kontinenter – er 92 pct. af bruttonationalproduktet i 2010. Det er helt på højde med Portugal og Irland, som ligger på henholdsvis på 93 og 96 pct. Disse to EU-lande har blandt andet af den grund været på afgrunden til at blive erklæret statsbankerot. Flere økonomer erklærer, at når USA endnu ikke er stillet over for samme advarselstavler, skyldes det alene psykologi: Tilliden er større til USA, trods fakta. Det er altså 'tillid', der indtil videre betyder, at vi ikke oplever en situation, hvor IMF skal stille USA over for krav for at give lån eller blive forsynet med internationale krisepakker.

Og dog!

Kina er allerede voldsomt i gang med at opkøbe for flere tusinde milliarder af kroner amerikansk gæld – og det tager de sig betalt for.

Den økonomiske recession får konkrete udtryk 'over there', som vi blot ikke hører så meget om. Staten Connecticut fyrer 6.500 offentligt ansatte. Minnesota smækkede statskassen i 1. juli, og Californien øger brugerbetalingen på sit offentlige universitet med 10 pct. for anden gang under et år.

I februar satte arbejdere og befolkningen til gengæld staten Wisconsin på landkortet. I flere uger besatte folk delstatens regeringsbygning 'The Capitol' i Madison i protest mod love, der ville antaste fagforeningernes legitime rettigheder, herunder forhandlingsretten. Det var den økonomiske krise, der udløste delstatens angreb, hvilket kun

havde et formål, nemlig at kunne lette angrebene på den arbejdende befolkning.

USA rummer mange andre statslige metoder til at tørre den økonomiske krise – skabt af spekulanter og kapitalister – af på den arbejdende befolkning. Omkring halvdelen af USA's offentlige udgifter er nemlig ikke permanente, men indskrevet i lovgivningen med slutdatoer, så man i princippet blot kan lade dem udløbe, hvis riget fattes penge.

I mellemtiden ruller seddelpressen på fulde omdrejninger, hvilket normalt ville udløse en voldsom inflation og reduktion af dollarens værdi. Den øvrige imperialistiske omverden – heriblandt Kina – holder imidlertid bukserne oppe på USA, da en statsbankerot vil betyde en global økonomisk nedsmeltning.

USA står dog over for en akut økonomisk krise, da landets låneloft, som lovgivningsmæssigt er fastsat til 14.294 milliarder dollars, overskrides den 2. august.

Alle politiske kræfter i for tiden sat ind på at forøge gældsloftet, hvilket ikke er unormalt i nationens historie. Det er det blevet næsten 100 gange, siden det blev indført ved lov i 1917. Sidst det blev hævet, var i februar sidste år, 2010. Halvandet år efter ætser de økonomiske kræftmærker sig atter igen.

Hvis ikke det lykkes at skabe politisk flertal for en hævelse af låneloftet, vil det efter alle økonomers spåkugler udløse en global finansiell krise.

Usikkerheden blandt spekulanter har derfor betydet, at deres kapitalflow søger mod guld. Prisen på netop guld er i øjeblikket rekordhøj. Det anses med andre ord som den mest sikre investering. Selv ikke statsobligationer noget sted i verden kan hamle op med det.

Imperium i forfald:

Multimilliardær-terrorister og den uddøende middelklasse

Af James Petras

USAs militære udgifter til krigene i Irak, Afghanistan og Pakistan har overskredet 3,2 billioner dollars, og er ved at kvæle den amerikanske stat. Pensionister og arbejdsløse er udset til at betale

Den amerikanske regering (Det Hvide Hus og kongressen) bruger ti milliarder dollars om måneden, eller 120 milliarder om året) til at bekæmpe anslået 50-75 Al Qaeda-figurer i Afghanistan, ifølge CIA (omtalt i Financial Times of London).

I de sidste 30 måneder af Obamas præsidentperiode har Washington brugt 300 milliarder dollars i Afghanistan, hvilket løber op i fire milliarder dollars for hver påstået Al Qaeda-figur.

Hvis vi ganger det med den gode snes steder eller lande, hvor Det Hvide Hus hævder, at Al Qaeda-terrorister er spotet, kan vi begynde at forstå, hvorfor det amerikanske budgetunderskud er vokset astronomisk til over 1,6 billioner i det nuværende finansår.

Under Obamas præsidentskab er socialhjælpens 'udgifter til livets opretholdelse' fastfrosset, hvilket har resulteret i et nettofald på over 8 pct., hvilket præcis svarer til det beløb, som er brugt på at jage netop fem dusin Al Qaeda-ter-

rorister i bjergene, der grænser op til Pakistan.

Det er absurd at antage, at Pentagon og Det Hvide Hus bruger ti milliarder dollars pr. måned kun på at jage en håndfuld terrorister, der har forskanset sig i de afghanske bjerge.

Så hvad går Afghanistan-krigen ud på? Det svar, vi oftest kan læse og få at høre, er, at krigen reelt er rettet imod Taliban, en masseforankret islamisk nationalistisk guerillabevægelse med titusinder af aktivister. Taliban har imidlertid aldrig været involveret i nogen terroristisk handling på amerikansk grund eller mod USA's oversøiske tilstedeværelse. Taliban har altid holdt fast i, at deres mål er at forjage de udenlandske styrker, der har besat Afghanistan.

Derfor er Taliban ikke del af noget 'internationalt terroristnetværk'. Hvis USA's Afghanistan-krig ikke handler om at besejre terrorisme, hvorfor så dette massive forbrug af penge og menneskelige ressourcer over et tiår?

Adskillige hypoteser trænger sig på:

Den første er geopolitikken og Afghanistan. USA er i fuld gang med at oprette fremskudte militære baser, der omringer og grænser op til Kina.

Den anden er, at USA's baser i Afghanistan kan tjene som udgangspunkter for at antænde 'oprørske separatisters' væbnede etniske konflikter og dermed for anvendelse af 'del og hersk'-taktikken imod Iran, Kina, Rusland og de centralasiatiske republikker.

Den tredje er, at Washingtons opstart af Afghanistan-krigen (2001) og den lette erobring i begyndelsen opmuntrede Pentagon til at tro på, at en billig og nem militær sejr lå lige for døren. Det

kunne forstærke billedet af USA som en uovervindelig supermagt, der var i stand til at gennemtvinge sit herredømme overalt i verden, modsat USSR's katastrofale erfaring i Afghanistan.

Den fjerde er, at den tidlige succes i den afghanske krig blev set som et forspil til at indlede en række heldige krige, først mod Irak, som derpå skulle efterfølges af Iran, Syrien og videre. Disse skulle tjene et tredobbelt formål: at styrke israelsk regional magt, at kontrollere strategiske olieressourcer og udvide buen af amerikanske militærbaser fra Syd- og Centralasien over Den Persiske Golf til Middelhavet.

Denne strategiske politik, udformet af militaristerne og zionisterne i Bush- og Obama-administrationen, antog, at våben, penge, magt og bestikkelse kunne opbygge stabile satellitstater solidt inden for rammerne af det amerikanske post-sovjetiske imperium.

Afghanistan blev regnet for en let første erobring, det indledende skridt til de følgende krige. Hver sejr, antog man, ville undergrave hjemlig og allieret (europæisk) opposition. De indledende udgifter til imperialistisk krig, hævdede de neokonservative, ville blive betalt med den rigdom, der blev trukket ud af de erobrede lande, især fra de olieproducerende områder.

USA's hurtige sejr over Taliban-regeringen bekræftede militærstrategernes tro

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
Følg også med i
KPnetTV**

www.kpnet.dk

på at 'tilbagestående', let bevæbnede islamiske folk ikke var nogen match for det amerikanske kraftcenter og dets vise ledere.

Forkerte antagelser og fejlagtige strategier:

En katastrofe til billioner af dollars

Hver eneste antagelse, udarbejdet af disse civile strateger og deres militære modparter, har været forkert. Al Qaeda var og er en marginal modstander; den reelle styrke, som er i stand til at fastholde en langvarig folkekrig imod en imperialistisk besætter, påføre den svære tab, underminere enhver lokal marionetregering og samle massestøtte, er Taliban og lignende nationalistiske modstandsbevægelser.

Israelsk-påvirkede amerikanske tænketanke, eksperter og rådgivere, der beskrev de islamiske modstandere som udygtige, ineffektive og feje, misforstod totalt den afghanske modstand. Blændet af ideologisk antipati kunne de højtstående rådgivere i Det Hvide Hus og Pentagon ikke erkende den taktiske og strategiske, politiske og militære kløgt hos de islamiske ledere på top- og mellemniveau og deres enorme reserve af massestøtte i nabolandet Pakistan og endnu videre.

Obamas Hvide Hus, der er dybt afhængigt af proisraelske, islamofobiske eksperter, isolerede de amerikanske tropper yderligere og stødte den afghanske befolkning fra sig ved at tredoble antallet af soldater, hvilket yderligere styrkede Talibans troværdighed som det reelle alternativ til fremmed besættelse.

De neokonservatives ønskedrømme om en følgerække af succesfulde krige udpønsat af typer som Paul Wolfowitz, Feith, Adams, Libby m.fl., om at eliminere Israels fjender og omdanne Den Persiske Golf til en hebraisk indsø, har med de langvarige krige i Irak, Afghanistan og Pakistan i realiteten styrket Irans regionale indflydelse, fået vendt hele det pakistanske folk imod USA og styrket massebevægelser imod amerikanske vasaller over hele Mellemøsten.

Fortløbende imperialistiske nederlag har resulteret i en massiv blødning fra de amerikanske skatteindtægter snarere end den lovede flod af olierigdomme som tribut fra vasallerne. Ifølge en nylig videnskabelig undersøgelse har de voksende militære udgifter til krigene i Irak, Afghanistan og Pakistan overskredet 3,2 billioner dollars og vokser med over ti milliarder om måneden (*"Krigsomkostninger siden 2001", Eisenhower Study Group, juni 2011*).

Imens styrker Taliban sit 'psykologiske greb' om Afghanistan. Ifølge de seneste rapporter er selv det stærkest bevogtede femstjernede hotel midt i Kabul, Intercontinental, sårbar over for fortsatte angreb og overtagelse af militante, fordi 'højtstående afghanske sikkerhedsstyrker' er infiltreret og Taliban opererer overalt og har dannet 'skyggeregeringer' i de fleste byer og landsbyer. (*FT6/30/2011, p. 8*).

Imperiets forfald, en tom statskasse og udsigten til ruin

Det smuldrende imperium har tømt den amerikanske statskasse. Mens kongressen og Det Hvide Hus slås om at hæve gældsloftet, undergraver krigsomkostningerne aggressivt alle muligheder for at bevare en stabil levestandard for den amerikanske middel- og arbejderklasse og uddyber de stigende uligheder mellem den øverste ene procent og resten af den amerikanske befolkning. Imperiekrigene er baseret på plyndring af statskassen.

Den imperialistiske stat har via ekstraordinære skattelettelser koncentreret rigdommen i hænderne på de superrige, mens middel- og arbejderklassen er blevet presset nedad, da der kun er ringe aflønnede job til rådighed.

I 1974 stod den øverste ene procent for 8,5 pct. af den samlede nationalindkomst, men i 2008 sad den på 18 pct. af nationalindkomsten. Og hovedparten af disse 18 pct. er koncentreret i hænderne på en lillebitte gruppe superrige, på én procent af den ene procent, eller 0,01 pct. af den amerikanske befolkning. (*FT 6/28/11, p. 4 og 6/30/11, p. 6*)

Mens de superrige plyndrer statskassen og intensiverer udbygningen af arbejdskraften, styrtdykker antallet af 'mid-delindkomst-arbejdspladser'. Fra 1993 til 2006 er over 7 pct. af disse forsvundet (*FT 6/30/11, p. 4*). Skønt uligheden vokser over hele verden, så har USA nu den højeste ulighed blandt alle de førende kapitalistiske lande.

Byrden ved at opretholde et synkende imperium med det dets uhyrlige vækst i militæruddgifter er faldet på skatteydere og lønmodtagere fra middel- og arbejderklassen. Den finansielle og militære elites plyndring af økonomien og statskassen har igangsat et stejlt fald i levestandard, indkomst og jobmuligheder.

Mellem 1970 og 2009, hvor bruttonationalproduktet blev mere end fordoblet, er middellønnen stagneret, hvis inflationen medregnes. Hvis øgede udgifter til pensionsopsparing, sundhed og uddannelse medregnes, er reallønnen for lønarbejdere faldet drastisk, især siden 1990.

Endnu værre slag er på vej i anden halvdel af 2011: Mens Obamas Hvide Hus udvider de imperialistiske interventioner i Pakistan, Libyen og Yemen, og forøger de militære udgifter og udgifterne til politistaten, er Obama ved at indgå budgetaftaler med ekstreme højrerеспублиkanere, der vil smadre regeringens sundhedsprogrammer som Medicare og Medicaid, ligesom Social Security, det nationale pensionsprogram.

De langvarige krige har spændt budgettet til bristepunktet, mens underskuddet undergraver enhver mulighed for at genoplive økonomien, der går i retning af gentagen recession.

Hele den politiske elite har forunderligt glemt den kendsgerning, at deres jagt til flere hundrede milliarder dollars på angiveligt 50-75 Al Qaeda-fantomterrorister i Afghanistan har fremskyndet de middelaflønnede jobs forsvinden i USA.

Hele det politiske spektrum er afgørende drejet til højre og til det yderste højre. Debatten mellem demokrater og republikanere står om, hvorvidt man skal skære fire billioner eller endnu

mere af de sidste rester af vores lands sociale programmer.

Demokraterne og det yderste højre er forenede omkring en hel stribe samtidige krige, mens de bejler om gunst og midler fra de øverste 0,01 pct. superrige finans- og ejendomsmoguler, hvis rigdom er steget dramatisk under krisen.

Konklusion

Men der er et dybt og stille ubehag blandt de ledende kredse i Obama-regimet. De bedste og kvikkeste blandt dets topskikkelser søger at springe over bord fra skibet før den kommende syndflod: den økonomiske guru Larry Summers, Rahm Emmanuel, Stuart Levey, Peter Orzag, Bob Gates, Tim Geithner og andre, som er ansvarlige for de ødelæggende krige, økonomiske katastrofer, den enorme koncentration af rigdom og raseringen af vores levestandard, er enten trådt tilbage eller har annonceret deres tilbagetræden og har overladt det til de smilende bondefangere, præsident Obama og vicepræsident Biden – og deres sidste og totalt inkompetente loyalister – at tage skylden, når økonomien ramler og vores sociale programmer udslettes.

Hvordan kan vi ellers forklare deres alt andet end modige tilbagetræden (for at 'bruge mere tid på familien') under en sådan krise, der uddybes?

Disse topembedsmænds hastige afgang er motiveret af deres ønske om at undgå politisk ansvar og flygte fra historiens dom over deres rolle i det nært forestående økonomiske sammenbrud. De er ivrige efter at skjule sig for en fremtidig dom over de politiske strategier og ledere og den politik, som førte til ødelæggelsen af den amerikanske middel- og arbejderklasse med deres gode job, stabile pensioner, sociale sikkerhed, et anstændigt sundhedsvæsen og en respekteret plads i verden.

James Petras er professor emeritus (sociologi) og en af den amerikanske venstrefløjs store gamle mænd.

Oversat af Kommunistisk Politik efter Global Research

Kina – et stærkt led i den imperialistiske kæde

Det står slemt til med kapitalismen som økonomisk system i den imperialistiske epoke, der nu har varet i mere end 100 år. Denne for kapitalen rådende og døende æra sætter hver eneste dag sine grusomme aftryk på planetens befolkning og hele eksistensmulighed. Nød, krig og elendighed bydes milliarder af mennesker, mens kloden ser ud til at gå under i kapitalens miljøsvineri. Kloden kan kun reddes af revolution og socialisme, men det lader desværre til at være et spørgsmål om tid.

Desto mere svækket det økonomiske system er, desto mere desperat kan det forventes, at magthaverne vil kæmpe for de dekadente rester.

Formand Mao havde sin egen betragtning om imperialistiske supermagter, som han kaldte for papirtigre. Grotesk nok er det i dag Kina, der er med til at holde bukserne oppe på i hvert fald to af de stærkeste økonomier i verden: USA og EU.

For nylig blev det offentliggjort, at Kinas økonomi i andet kvartal 2011 voksede med ikke mindre end 9,5 pct.! Kinas sparebøsse forsynes med et eksportoverskud på 3.000 milliarder dollars.

Nu er Kina – i modsætning til hvad magthavere, revisionister og pressen erklærer – et helstøbt kapitalistisk land, hvorfor den voldsomme kapitalophobning af magthaverne i Kina er udset til at skulle yngle. Det gøres ved at investere i gældsbeviser hos deres største samhandelspartnere: 10.500 milliarder kr. i amerikanske obligationer, 4.000 milliarder kr. i euro og 1.500 milliarder kr. i japanske yen.

Derved høstes forskellige fordele. Ved at forsyne de svækkede og økonomisk trængte samhandelspartnere med kapital sikrer Kina sig fortsat afsætning af egne varer. Derved kommer mange af investeringerne middelbart hjem igen. Kina forsøger helt konkret at slippe for sager i den internationale handelsorganisation WTO om eksempelvis dumping af priser på bildæk og vandrør til USA og sko til EU. Inden for de seneste måneder har adskillige højt rangerende kinesiske statsledere været på statsbesøg i forskellige EU-lande,

som udmøntede sig i kontrakter på flere hundrede milliarder kroner – direkte afledt af Kinas opkøb af gæld.

Opkøbet af gæld sker også på betingelse af politiske og teknologiske betingelser. Således betinges det, at kritikken af det 'kommunistiske' parti og undertrykkelsen af menneskerettigheder reduceres. Det er således blevet bemærket, at EU's præsident Herman Van Rompuy, som for nylig har været på visit i Kina, lod kritikken af menneskerettigheder og Tibets status reducere til en uhørt mumlen. Det samme gælder for andre nationale ledere i EU. Den aktuelle finansielle krise i EU udmøntes også i en diskussion om ophævelse af eksportforbuddet, der blev indført efter bataljerne på Den Himelske Freds Plads i Beijing i 1989.

Den kinesiske kapitaltilførsel til de skrantende magter påskønnes også med teknologisk viden. Det gælder europæisk fødevarer- og militærteknologi.

EU selv lægger ikke en dæmper på taknemmeligheden uden dog at erklære en afhængighed. For nylig udtalte EU's udenrigspolitiske chef, Catherine Ashton: "EU er taknemmelig for Kinas fortsatte involvering i det europæiske obligationsmarked i denne turbulente periode."

Kina er så sandelig som ordinært kapitalistisk land blevet grundigt integreret i det rådne imperialistiske system. Landets gældsopkøb med de mange fordele er imidlertid et tveægget sværd. Hvis ikke den kinesiske økonomi indhentes af en kapitalkrise indefra, så vil landet blive opsuget af imperialismens krise, der kan få enhver papirtiger til økonomisk at kollapse.

Revolutionært Sommertræf Program

Sæt et stort, rødt X i kalenderen fra fredag den 29. juli til onsdag den 3. august. De dage er der nemlig Revolutionært Sommertræf – i år på Midtsjælland.

På årets Sommertræf er revolutionerne og ungdomsoprøret det gennemgående tema. I programmet er der også blevet plads til en række andre aktuelle kampe som CSC-konflikten, dommen over klimaaktivister, og 10 år i fredsbevægelse mod terrorkrigene.

Som en særlig del af programmet kan man deltage i en video workshop med KPnetTV.

Det rabiate højre og terrorangrebet i Norge bliver også diskuteret på sommerlejren.

*Ankomst og indkvartering
fredag 29. juli, fra kl. 17*

Revolutionært Sommertræf

29. juli – 3. august 2011

Program

- ★ Frisk øjenvidne beretning fra Tunis
- ★ Det økonomiske og politiske sammenbrud i Danmark
- ★ Stor amerikansk IT-virksomhed angriber dansk fagbevægelse
- ★ Mellemøsten og Afrika under kolonimagternes herredømme
- ★ EU i krise - Nobody expects the spanish revolution
- ★ Klimaforandringer og Atomkraft Nej Tak
- ★ 10 års terrorkrig
- ★ Fælles kamp mod krisepolitikken, og for en socialistisk fremtid
- ★ Video workshop med KPnetTV

Arr. Foreningen Oktober, DKU og APK. Mere info på www.apk2000.dk

Revolution i Nordafrika

- Diktatoren væltet men hvad så? Hvordan kan den demokratiske revolution forsættes og forhindre de gamle tyranners forsøg på at klynge sig til magten?

Netop hjemvendt fra Tunesien fortæller Kristian Dalgaard (APK) om revolutionens kræfter og hvordan man kan være med til at støtte kampen.

Det økonomiske og politiske sammenbrud i Danmark

- Ungdommen udset til at betale for krisen, den første generation siden krigen der har udsigt til at blive dårligere stillet end deres forældre. Der er et åbenlyst behov for et nyt dansk ungdomsoprør.

APK har fremlagt ”12 krav til en ny regering” som et alternativ til venstrefløjens illusioner til at socialdemokraterne vil føre en anden politik end den borgerlige regering.

Stor amerikansk IT-virksomhed angriber dansk fagbevægelse

- Baggrund for konflikten med CSC

- historier fra blokaden

- Solidaritet med de konfliktende

Afrika under kolonimagternes herredømme

Afrika er igen hjemsøgt af supermagtsrivalisering og krige om ressourcer og geopolitisk kontrol som i Libyen.

- Sammenhængen mellem kampen for et frit Palæstina og kampen mod despoter i Nordafrika.

Nobody expects the spanish revolution

Krisen i EU har medvirket til at anstifte ungdomsoprøret i Spanien og Grækenland – hvad skal der ske i Dk?

Klimaforandringer og Atomkraft Nej Tak!

Den japanske atomulykke som følge af jordskælv i foråret har atter vist at atomkraft og kapitalisme er en dødelig cocktail.

10 års terrorkrig

- Fredsfestival 2011 samler trådene med Fokus på Natos rolle og militarisering af samfundet.

Mandag og tirsdag

Video workshop med KPnetTV

Med forbehold for ændring

G20 skal stoppe Land-grabbing

Landbrugsministrene fra G20 landene (en sammenslutning af verdens tyve rigeste lande) mødtes i juni i Paris for at diskutere de stigende fødevarerpriser og hungersnød. I den forbindelse underskrev organisationen Afrika Kontakt, sammen med en lang række andre internationale organisationer som ActionAid international, britiske Oxfam og franske ATTAC, en appel til Frankrigs regering, som er ansvarlig for mødet.

I Dakar appellen, som den hedder, beder organisationerne G20 om at stoppe Land-grabbing. Land-grabbing betyder, at virksomheder og andre stater køber store arealer af et andet lands landbrugsjord til produktion af fødevarer, biobrændsel og udvinding af mineraler.

Land-grabbing sker typisk i udviklingslande, hvilket betyder, at småbønder og fattige som lever af deres egen jord bliver forvist når investorer opkøber jorden. Desuden skaber Land-grabbing ofte høje og ustabile priser, som ikke kommer landets befolkning til gode, skriver International Peasant Movement, som er en af hovedaktørerne bag Dakar-appellen, på deres hjemmeside

Biobrændsel på bekostning af mad

Land-grabbing tiltrækker ikke kun private investorer, der ønsker at producere fødevarer. Mange investeringer i landbrugsjord bruges til at producere biobrændsel, hvilket blandt andet bakkes op af EU. Biobrændsel er et attraktivt alternativ til olie, men ifølge Verdens Bank er produktionen af biobrændsel på bekostning af fødevarer også den største årsag til de høje fødevarerpriser,

skriver Euraisia Review.

G20 landene stjæler land

G20 landene støtter land-grabbing blandt andet ved at støtte op om Verdens Bankens initiativ Responsible Agricultural Investment (RAI). RAI går ud på, at internationale investorer der køber store stykker landbrugsjord, kan vælge frivilligt at overholde 7 principper, som blandt andet skal sikre fødevareresikkerhed, lokalbefolkningens rettigheder og vise miljøsens. Men det mener organisationerne bag Dakar Appellen ikke vil ændre problemet for verdens fattigste.

- Støtten til RAI handler ikke om at forbedre landbrugsinvesteringer. Det er en illusion, som siger at ved at følge nogle standarder, kan store landopkøb fortsætte uden konsekvenser for folk, lokalsamfund, økosystemer og klimaet. Men det er falsk og misvisende. RAI er et forsøg på at skjule ulige magtbalancer så land-grabbers og de statsoverhoveder, som laver aftalerne kan få det som de vil have det. Bønder, hyrder og småfiskere bliver ikke spurgt om deres land må sælges, skriver International Peasant Movement på deres hjemmeside.

Det er endnu uvist om G20 vil lytte til de mange organisationer, men indtil videre opretholder de støtten til RAI initiativet sammen med Verdens Bank, G8, Japan, Schweiz og USA.

Af Anna Villumsen
- Aktiv i Afrika Kontakt
29. juni 2011
www.afrika.dk

Kommunistisk Politik i sommeren

Det næste nummer af Kommunistisk Politik udkommer fredag den 19. august (uge 33). Derefter udkommer det igen hver 14. dag i de ulige uger.

God ferie!
Redaktionen

Økonomisk indsamling 2011

Støt KPnetTV

De (ægte) røde lejesvende på KPnetTV er blevet en fast del af Kommunistisk Politik og kpnet.dk's nyhedsdækning. Under sloganet 'Videoreportager fra gaden' har KPnetTV lavet langt over 100 videoer, demonstrationsreportager, dokumentation, taler, interviews på 3 forskellige sprog, stemningsreportager fra 1.maj og meget mere.

Vi har også lavet kanalen KPnetTV2 der under sloganet 'Historien om balladen' bringer indslag fra klassekampens audio-visuelle gemmer.

Nu vil vi lave endnu mere, men vi har brug for jeres hjælp!

Vi laver nu en økonomisk kampagne fra 1.maj og frem til midt-juni, hvor forhåbningen er at vi kan samle nok penge ind til:

- At opbygge et TV-studie.
- At investere i nyt og bedre lydudstyr, bl.a. mikrofoner til interviews i vores nye studie.
- At sikre godt klasse-TV fra flere dele af landet.
- At fortsætte vores arbejde som i løbet af kampagnens løbetid vil være set af langt over 50.000!

Den økonomiske indsamling i 2010 bidrog til indkøbet af en ny trykpress, der har resulteret i stærk forbedring af tryk kvaliteten af Kommunistisk Politik – og farvebilleder.

Vi håber at I vil spytte lidt i kassen; det er tiltrængt, ligesom KPnetTV er det!

I kan indbetale på:

Reg.nr. 1551 Kontonr. 166 34 271
(Mærk betalingen KPnetTV)

Styrk den røde kanal!

KPnetTV - Videoreportager fra gaden

www.kpnet.dk | [youtube.com/user/KPnetTV](https://www.youtube.com/user/KPnetTV)

Katastrofen i katastrofen

Krig og stormagtsinteresser har kendetegnet udviklingen på Afrikas Horn i årtier. Bliver folk 50 år de blandt de ældste i en region der hører til blandt det mest udplyndrede og misbrugte på planeten.

Den aktuelle sult katastrofe er katastrofen udløst af sidste års tørke, kommer oven i alle de andre katastrofer. Sult er en snigende død der har været forudset siden det flere år i træk ikke har regnet og ressourcerne er brugt op.

Det mistænkes at klimaforandringer har været med til at forstærke tørke problemet yderligere. Men det er også vær at huske at Etiopien bruger mange ressourcer på at føre krig i stedet for at dyrke landet, og at de højere liggende dele af Kenya og Etiopien ikke er ramt af tørke, men de relativt gode dyrkningsbetingelser her bl.a. bliver brugt til at producere store mængder af roser til det europæiske publikum.

Læger uden grænser har netop offentliggjort en rapport om situationen på Afrikas Horn, her bringes et uddrag:

Somalia

Hver dag krydser flere end 2.000 somaliere grænserne til Kenya og Etiopien i deres søgen efter hjælp. Samtidig antager omfanget af mennesker inde i selve Somalia, der desperat leder efter mad og medicin, et hidtil uset omfang.

Det kendetegnende for krisen er, at folk nu forlader landsbyerne og landdistrikterne i massevis, fordi afgrøderne har slået fejl og husdyrene er ved at dø.

Alene i landsbyen Jilib i Nedre Jubadalen har 5.000 mennesker søgt tilflugt i håbet om at kunne få lidt hjælp.

I øjeblikket har Læger uden Grænser flere end 3.000 underernærede børn i behandling i Somalia. Lige nu kommer der ugentligt syv gange så mange patienter som sidste år.

Kenya

I løbet af den seneste måned er godt

Flygtninge ved IFO lejren i nordøst Kenya

50.000 sultne og forkomne somaliere ankommet til Dadaab flygtningelejren i håb om at kunne få hjælp. Da flygtningelejren – der med sine mere end 370.000 indbyggere, er verdens største – nu er fyldt helt op, er de nyankomne flygtninge tvunget til at campere uden for lejren i ørkenområderne omkring Dagahaley, Ifo og Hagadera.

Læger uden Grænser antager, at mindst 25.000 flygtninge har slået sig ned i Dagahaley, hvor de lever under kummerlige forhold med yderst begrænset adgang til vand, mad, husly, sanitet og helt basale sundhedsydelser. For eksempel modtager en flygtning her i gennemsnit kun tre liter vand om dagen, hvilket langt fra den internationale nødhjælpsstandard på 20 liter vand om dagen. Yderligere 22.000 nyankomne somaliere har slået sig ned i udkanten af Ifo-lejren, hvor forholdene er tilsvarende frygtelige.

En undersøgelse blandt de nyankomne flygtninge i områderne uden for Dadaab-lejren, viser et ekstremt højt antal underernærede børn. 37,7 % af alle nyankomne flygtninge er underernærede, og 17,7 % af alle børn mellem 6 og 59 måneder er svært underernærede (SAM).

I Dadaab flygtningelejren, hvor Læger uden Grænser driver fem sundheds- og ernæringsklinikker, er 138 børn indlagt til intensiv behandling på grund af underernæring og 2.402 får ambulant behandling, mens over 10.000 får fødevaretilskud i vores ernæringsprogrammer.

Etiopien

De sultne somaliere flygter også til Etiopien i håb om at kunne få hjælp, men lige som i Kenya er forholdene her også kummerlige. Hver dag ankommer der 1.400 nye flygtninge fra Somalia, nogle dage helt op til 2.700. De ankommer til totalt overfyldte lejre, der huser flygtninge fra mere end 20 års borgerkrig i Somalia. En af lejrene i Liben er bygget til at kunne huse 47.000 mennesker, men for snart en måned siden oversteg antallet 100.000 indbyggere.

I flygtningelejrene i Liben har vi i gennemsnit 500 børn indlagt til intensiv behandling på grund af underernæring og 7.000 får ambulant behandling.

Læger uden Grænser: msf.dk

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50

Mandag til torsdag 16-18

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Israel har kapret Dignité i internationalt farvand

Af Skib til Gaza

Vi protesterer mod at Israel endnu en gang bryder international ret ved at angribe en fredelig båd i internationalt farvand – en båd med ubevæbnede og ikke-voldelige mennesker som vil vise sin solidaritet med Gazas indespærrede befolkning. Det lille skib blev omringet af mindst tre krigsskibe fra Israels marine. I denne tarvelige operationen standsede de Dignité Al Karama, men hvis de tror at Goliat på denne måde skal klare at stoppe David, tager de grundigt fejl.

Dignité – Al Karama har sejlet over Middelhavet som et forvarsel til Israel og et signal til Gazas indespærrede befolkning om at den internationale Freedom Flotilla II er fast bestemt på at fuldføre sin opgave. Uanset hvad Israel gør vil flotiljen ikke lade sig stoppe: Under mottoet "Stay Human" vil den igen og igen prøve at bryde Israels umenneskelige og ulovlige blokade av de 1,6 millioner mennesker som bor langs Gaza-striben.

Styringskomiteen for Freedom Flotilla II - Stay Human bekræftede den 19. juli at den franske båd Dignité, efter at have opholdt sig i internationalt farvand over natten, ville fortsætte på den sidste strækning ind mod Gaza. Den opfordrede på ny Israel til ikke at hindre båden i at krydse gennem den ulovlige og umoralske blokaden av Gaza.

Denne båd sejlede direkte fra en fransk havn, og den franske regering nægtede at stoppe dette civile menneskeretsinitiativ. Derfor blev båden i stand til at udføre sit mål om at sejle mod Gaza for at bryde Israels blokade. Dignité og dens passagerer – fra Frankrig, Canada, Hellas, Sverige og Tunis – sejlede som de første repræsentanter for en flåde som er blevet forsinket af sabotage og af den græske regerings opsigtsvækkende vilje til at gøre sig medskyldig i Israels brud på menneskerettigheder og i den politik som det internationale Røde Kors har betegnet som "kollektiv afstraffelse" af Gazas befolkning. Menneskene om bord på Dignité repræsenterer også beslutsomheden i hele flådebevægelsen og dens

Delegationen fra skibet Dignity Al Karama tilbage i Paris

vilje til at sejle til blokaden er brudt. Selve idéen om at flådebevægelsen kunne stoppes, bygger på en misforståelse af denne ikke-voldelige bevægelses karakter og dens viljestyrke.

Selv om de fleste af skibene ikke var i stand til at rejse fra sine græske havne, fik vi sat søgelyset på Israels hensynsløse politik overfor Gaza. Israelske myndigheder viste sin vilje til at bruge skræmmetaktik, løgner, økonomisk afpresning, trusler om vold samt sabotage for at stoppe både som det israelske militæret har indrømmet ikke hade våben om bord. Dette illustrerer klart og tydelig at den Israelske blokaden

ikke eksisterer af sikkerhedshensyn, men for at straffe det palæstinensiske folk ved at nægte dem frihed og udelukke dem af fra resten av verden.

Israel tror at de er over loven og fortsætter med at vise sin umenneskelighed som et resultat af at det internationale samfund nægter at tage ansvar for at beskytte palæstinensernes rettigheder. Som vi nu har set i Grækenland er nogen medlemmer af det internationale samfund – EU og USA inkluderet – direkte medskyldige i Israels

forbrydelser. Dette er grunden til at det internationale civile samfund har mobiliseret og taget direkte aktioner til hjælp.

Dignité har vist vores beslutsomme hensigt: At omgruppere de andre skibe i flåden, sådan at de kan gøre sig klar til at gennemføre deres opgave for den indespærrede befolkningen i Gaza, folket i Palæstina, og til at opfylde ønsket til de hundredetusinde af mennesker over hele verden som har vist sin solidaritet ved at have hjulpet til med indsamling og organisering af flåden.

Let forkortet efter shiptogaza.no

Til kærligt minde om de martyrer der døde 25. januar i kamp for demokrati i Egypten